eZine

of Modern Texts in Translation

July 2016

Virgil Diaconu

translated into English by
MTTLC graduate

Eduard Simion

© **MTTLC** http://revista.mttlc.ro/

eZine
of Modern Texts in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 165
July 2016

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Poems by **Virgil Diaconu**

translated into English by
MTTLC graduate
Eduard Simion

Reviser:
Ana Maria Țone

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

July 2016

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

MTTLC Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan mttlc.ro	Translation Café	Contemporary Literature Press http://editura.mttlc.ro	http://www.masterat.mttlc.ro/ http://revista.mttlc.ro/ http://www.editura.mttlc.ro/

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation Café

July 2016

Poems by

Virgil Diaconu

Translated into English by

MTTLC graduate

Eduard Simion

July 2016

Table of contents

Ever since you've gone… ……...……..… 7
Temptation ……...… 8
The secret woman (the poem of the name) …….… 9
She shines… …….….. 12
Impossible women …….….. 13
Secret fruits …….… 15
My homeland …….….. 16
The darkness …… 20
The clock …….. 23
Occident …….….. 27
The rose ……..... 37
The history page ……...… 41

Cuprins

De când ai plecat... 7
Ispita ……..…… 8
Femeia secretă (poemul numelui) 9
Ea străluceşte… ……..….. 12
Femei imposibile 13
Fructe secrete 15
Patria mea 16
Întunericul ……..… 20
Ceasornicul …… 23
Occident ……. 27
Trandafirul ……..… 37
Pagina de istorie ……. 41

Laudatio Domini …….. 45
Thistle Stronghold …… 48
Desperation …….. 52
Way …….. 54
The stranger ……. 55
Eon ……..... 56
Sometimes, the silence… ……. 57
The man of silence …… 58
Signs …….…… 59
Vision ……..….. 60
Nest (I) ……..…… 61
Nest (II) ……..….. 62
What can I do? ……..…… 63
Let her be the story… ……...…… 64

Laudatio Domini ……. 45
Cetatea Ciulin ……. 48
Disperarea ……... 52
Cale …….. 54
Străinul ……...…… 55
Eon …….. 56
Uneori, liniştea... . ……..….. 57
Omul tăcerii …… 58
Semne …….…. 59
Viziune ……..….. 60
Cuib (I) ……..….. 61
Cuib (II) ……..……. 62
Ce pot să fac? ……..…..… 63
Ea să fie povestea… …….…… 64

The wooden house 65
Through the eternal light 66
With you I begin to exist 67
From moment to era 68
From the book of the sly waters… 69
Divulged 72
In the shadow that merges us 73
Love supported by the seas 74
Traveller 75
Pilgrim 76
Geometer 77
Hug 78
In one night 79

Interview with Virgil Diaconu 80

Casa de lemn 65
Prin lumina eternă 66
Cu tine încep să exist 67
De la clipă la eră 68
Din cartea viclenelor ape… 69
Divulgat 72
În umbra ce ne amestecă 73
Iubire sprijinită de mări 74
Călător 75
Peregrin 76
Geometrul 77
Îmbrățișare 78
Dintr-o noapte 79

Interviu cu Virgil Diaconu 80

Ever since you've gone…

Ever since you've gone, I'm left only with you...
With your night's vision, with the guardians of darkness…

Ever since you've gone,
my heart has been filling the great voids...

I have become a deserted city,
Nineveh, where the jackals and the hienas howl...

I, who have cut off the heads of vipers,
I who has thrown out of my house all the sparrows,
pushed the wind, my brother, down the stairs,
chased out the crickets with every whisper...
has thrown everyone out of my home,
I am left without a home...
Only Absence, the Witch, is knocking at my door at night,
the morning struggles to snatch me away from her arms…
Yes, Absence, the Witch, has sworn to be my lover
until the end…

De când ai plecat…

De când ai plecat, am rămas doar cu tine…
Cu vedenia nopții, cu străjile beznei…

De când ai plecat,
sufletul meu umple mările lipsă…

Cetate părăsită am ajuns,
Ninive, în care şacalii şi hienele urlă…

Eu, care am tăiat capetele năpârcilor,
eu am dat afară din casa mea toate vrăbiile,
pe fratele vânt l-am scos în brânci pe scări,
pe greieri i-am gonit şoaptă cu şoaptă…
Eu am dat toată lumea afară din casa mea,
eu am rămas fără casă…
Numai Hârca Absență îmi bate noaptea la uşă,
abia mă smulge dimineața din brațele ei…
Da, Hârca Absență a jurat să-mi fie iubită
până la capăt…

Temptation

God! What have You done, God?
Was it not You who sent her,
this woman, this temptation
who is ruining my days?
Who is searching through my thoughts
and who is stealing my dreams?
Was it not You who sent her to me
this woman who is crushing my days?
Her body is a mill
crushing my days one by one.
My soul is frightened when the evening falls,
frightened by the woman laying, naked,
in my sight.
The arms of restlessness and agitation, tighten around me.
Restlessness and agitation are normal now.
God, You take the world out of my hands,
for a moment, and be on your way.
Leave me alone. I have to love!

Ispita

Doamne! Ce-ai făcut, Doamne?
Nu cumva Tu mi-ai trimis-o pe ea,
pe femeia, pe ispita aceasta
care îmi răvăşeşte zilele?
Care îmi scotoceşte prin gânduri
şi mă buzunăreşte de vise?
Nu cumva Tu mi-ai trimis-o
pe femeia aceasta care îmi macină zilele?
Care în moara trupului ei de prăpăd
îmi macină zilele una câte una?
Spăimântat este sufletul meu în înaltul serii,
spăimântat de femeia tăvălită, goală,
în privirea mea.
Neliniştea şi tulburarea cu brațele ei mă încing.
Neliniştea şi tulburarea mi-au ajuns casă.
Doamne, ia Tu lumea din mâinile mele,
pentru o clipă, şi vezi ce faci.
Lasă-mă singur. Am de iubit!

The secret woman (the poem of the name)

I live in a heartbeat.
Ever since you came over with the cloud of sparrows,
this is where I've been living. And ever since you left your
hands on the writing desk, your legs in the sheets
The dragonfly, of course, is much quieter than the chatter you
left at my place last night
Yes, when you are here it's useless to awake my defenses to
face the darkness.
The darkness that wants to control me.
See, ever since your laughter has entered my home
the darkness is retreating; retreating further and further.
Your laughter is beheading the seven-headed dragon
that is loneliness. I am carefree,
the light of your legs is entering me.
Yes, they upset my plans for the future,
all the victories that await me, with a fanfare, at my door.
The light of your legs! The chatter between the pillows!
The sunflower hidden between your thighs.

Femeia secretă (poemul numelui)

Locuiesc într-o bătaie de inimă.
De când ai trecut pe la mine cu norul de vrăbii,
aici locuiesc. De când ți-ai uitat mâinile pe masa de scris
şi picioarele printre cearşafuri…
Libelula, desigur, ar fi prea puțin pentru freamătul
pe care l-ai lăsat la mine aseară
Da, prezența ta îmi face de prisos toate armele pe care
le-am trezit din somn pentru a da piept cu întunericul.
Cu întunericul, care vrea să pună stăpânire pe mine.
Vezi, de când râsul tău mi-a intrat în casă
întunericul bate-n retragere; tot mai mult în retragere.
Râsul tău decapitează capetele balaurului cu şapte capete,
singurătatea. Nu mai am nici o grijă,
lumina picioarelor tale intră în mine.
Da, ele îmi dau peste cap toate planurile de viitor,
toate victoriile care mă aşteaptă cu surle şi trâmbițe la uşă.
Lumina picioarelor tale! Freamătul dintre perne!
Floarea soarelui ascunsă între pulpe.

10

So, here is the chatter that is always with me.
Especially when I go around the world, in my room.
My fists are still closed tightly, the dragonfly has no way out.

See, the day cannot even escape, I locked the windows,
in case you might leave. Anyway, I'm watching you,
be careful! I'm watching the sunflower, my love,
be careful!
My love, be careful!
And come down already from the cherry blossoms, on the ground,
where I've been waiting for you for a few hours; maybe from the beginning
Come down, before I set the lions on you.

And stop bringing the cloud of sparrows on our date!
I don't like how everyone is watching you with an eagle eye.
See, I wanted everything to remain a secret,
maybe a mystery, just like your mysterious birth,
yes, your birth out of my thoughts put together,
sparrow beside sparrow and cherry blossom beside cherry

Iată, aşadar, freamătul pe care îl port întotdeauna cu mine.
Mai ales atunci când dau ocol lumii, prin camera mea.
Încă mai țin pumnii strânşi, libelula nu are scăpare.

Vezi, până şi zilei i-am închis toate ferestrele,
de teamă să nu pleci. Oricum, sunt cu ochii pe tine,
ai grijă ce faci! Sunt cu ochii pe floarea soarelui, iubito,
ai grijă ce faci!
Iubito, ai grijă ce faci!
Şi coboară mai repede din florile de cireş, pe pământ,
unde te-aştept de câteva ceasuri; poate de la-nceputuri…
Coboară, până nu pun leii pe tine.

Şi nu mai veni la întâlnire cu norul de vrăbii!
Prea se uită toată lumea la tine când vii cu norul.
Prea stă toată lumea cu ochii pe tine, ca la vânătoare.
Vezi, eu voiam să rămână totul secret,
poate o taină, aşa cum o taină a rămas naşterea ta,
da, naşterea ta din gândurile mele puse cap la cap,

blossom.
Yes, I wanted you to remain a secret woman,
So people don't watch you with an eagle eye.
I dreamt that everything remains a secret, but these crazy sparrows,
whom you meet, ever since the beginning have spread the word with their chirping. Also the cherry blossom has made your laugh public, even from the beginning. Your laugh, the cherry blossom

I will only tell you this: stop giggling in my room!
Be careful not to awaken the darkness!

vrabie lângă vrabie şi floare de cireş lângă floare.
Da, eu voiam să rămâi o femeie secretă,
ca să nu mai stea lumea cu ochii pe tine, ca la vânătoare.
Eu visam să rămână totul secret, deşi zăpăcitele astea de vrăbii
cu care ieşi pe stradă au dat încă de la început sfoară-n țară
cu clinchetele lor, iar floarea de cireş ți-a făcut public
încă de la început surâsul. Surâsul, floarea de cireş

Atât îți mai spun: nu mai chicoti prin camera mea!
Vezi să nu trezeşti întunericul

She shines…

She shines and doesn't know she shines.
She always talks about something else,
from her own light she retreats,
You won't stop her with your eyes, not even with the sky.
The grip of her hand is frail, her thought's, dull.
I have even seen her leave her own body.
She has taken shelter in my heart,
in the endless pyramid.
Motionless she sleeps here wrapped up in shivers.
Curled up she sleeps, like a baby in the darkness.
Forgive me Lord for this thought:
I shall pull the night off her,
through her body I shall pass.
Because of all this embracing the rocks come alive,
Because of all this shining over me
I shall never turn to dust

Ea strălucește…

Ea străluceşte şi nu ştie că străluceşte.
Ea vorbeşte întotdeauna despre altceva,
din propria lumină se retrage.
N-ai s-o opreşti cu privirea, cu cerul nu.
Lațul mâinii e fraged, cel al gândului searbăd.
Până şi din propriul ei trup am văzut-o plecând.
Ea s-a adăpostit în inima mea,
în piramida fără oprire.
Nemişcată doarme aici şi învelită-n cutremur.
Ghemuită doarme, ca pruncul în întunecime.
Iartă-mă, Doamne, pentru gândul acesta:
am să trag noaptea de pe ea,
prin trupul ei am să trec.
De-atâta îmbrățişare pietrele prind duh,
de-atâta rază peste fire
eu niciodată nu voi fi pământ…

Impossible women

My only happiness is walking around in rags.

My only happiness is walking around in rags,
besotted as I am, still, with impossible women,
untouchable. With women from whom I drink water sneakily

Besotted as I am with this woman,
who has never rolled around with me in the orange garden
of her body Besotted as I am with the woman
I am losing through my fingers, like sand
The woman in which I shall drown my loneliness,
once and for all my loneliness!
The woman from whom I drink water sneakily

And as I steal away her noon,
I haven't touched the ground for a long while,
when walking I step on birds in flight

Femei imposibile

Singura mea bucurie umblă în zdrențe.

Singura mea bucurie umblă în zdrențe,
îndrăgostit cum sunt tot de femei imposibile,
intangibile. De femeile din care beau apă pe furiş…

Îndrăgostit cum sunt de femeia aceasta,
care nu m-a tăvălit niciodată prin grădina cu portocali
a trupului ei…Îndrăgostit cum sunt de femeia
pe care o pierd printre degete, ca nisipul…
De femeia în care îmi voi îneca singurătatea,
o dată pentru totdeauna – singurătatea!
De femeia din care beau apă pe furiş…

Şi cum rup din amiaza ei,
eu nu mai ating de multă vreme pământul,
când merg – eu calc pe păsări în zbor…

14

Impossible woman, secret woman,
tonight I shall throw you in the pit of lions!
Tonight I shall open you up!

Femeie imposibilă, femeie secretă,
în noaptea aceasta te voi arunca în groapa cu lei!
În noaptea aceasta te voi deschide!

Secret fruits

In scant attire, wearing only a metaphor,
my lover crosses the street.
In a metaphor so tight on her
that you can see the raspberry of her breasts.

God, a poem crosses the street heading straight towards me.
A poem stops straight in my heart!
Tonight, instead of coffee,
I shall taste a few secret fruits.
I shall rush for the raspberry.
I shall eat the raspberry and the raspberry tree,
and the forest as well!

Fructe secrete

Îmbrăcată sumar, doar într-o metaforă,
iubita mea trece strada.
Într-o metaforă atât de lipită de trup
că i se vede zmeura sânilor.

Doamne, un poem trece strada direct spre mine.
Un poem se opreşte drept în inima mea!
În seara aceasta, în loc de cafea,
voi gusta câteva fructe secrete.
Voi da năvală la zmeură.
Voi mânca zmeură cu zmeur cu tot,
cu pădure cu tot!

My homeland

All tied up,
The Truth was taken out of the country one night.
It had become a true danger to the people and the Country,
that takes care of her people, did her duty.
Only the youngest daughter, Revolt,
is wandering the streets like a maniac, making a ruckus.
With her nails pulled out, she's making a ruckus.
As if, out of the silence of the graveyard,
Anyone could awaken. Revolt!

Even the Dream was allowed to frolic at will
On its new legs: wooden ones.
There can be a general amnesty I told myself, from now on
The Truth's family can think of itself as a happy one.

In fact, we're rowing on the thighs of a universal holiday:
The caveman is partying in riddles with the dead on the table,

Patria mea

Legat fedeleş,
Adevărul a fost scos într-o noapte din țară.
Devenise un pericol de-a dreptul public şi Țara,
care are grijă de publicul ei, şi-a făcut datoria.
Numai fiica cea mică, Revolta,
umblă ca smintita pe străzi şi bate toba în cetate.
Cu unghiile smulse, bate toba în cetate.
Ca şi cum, din liniştea cimitirului,
s-ar mai putea trezi cineva. Revolta!

Până şi Visului i s-a îngăduit să zburde în voie
pe noile lui picioare: de lemn.
Poate să fie amnistie general mi-am spus , de-acum
familia Adevărului se poate socoti o familie fericită.

De fapt, noi vâslim în coapsele unei sărbători generale:
omul cavernei chefuieşte-n cimilituri cu morții pe masă,

The fly party in power is buzzing in B flat
On top of its pile of promises.

Great uproar in the political cemetery, great joy
Among the family's young candles
They decreed that Hope will come back from the dead!
They decreed that Truth will come back into the homeland!
They decreed the state of general happiness!
More baits and lures, says the Master in baits and lures
And as proof the sturgeon is divulging it to me in whisper,
The quiet sturgeon that no one can see,
But that is day and night on duty with his antennae ready
The sturgeon that sees everything and hears everything.
And that is transmitting everything back to base through ultrasounds.
Through ultrasounds, for our instantaneous salvation
The circus is in full swing and if you're patient you can see the elected
Juggling with your days;
You can see live how your days disappear one by one
Behind the mountain of promises or decrees.

partidul muştelor aflat la putere bâzâie în si bemol
pe grămada lui de promisiuni

Zarvă mare în cimitirul politic, bucurie mare
printre lumânările tinere ale familiei
Au decretat că Speranța va învia din morți!
Au decretat că Adevărul se va întoarce în patrie!
Au decretat starea de fericire generală!
Alte momeli şi nade spune Maestrul în momeli şi nade…
Şi ca dovadă îmi divulgă în şoaptă morunul,
liniştitul morun pe care nu-l vede nimeni,
dar care se află zi şi noapte la datorie cu antenele treze…
Care vede totul şi aude totul.
Şi care transmite totul la bază prin ultrasunete.
Prin ultrasunete, întru mântuirea noastră instantanee…
Circul e-n toi şi dacă ai răbdare îi poți vedea pe aleşi
cum jonglează cu zilele tale;
poți vedea pe viu cum îți dispar zilele una câte una
în spatele muntelui de promisiuni sau al decretelor.
Poți vedea cum îți dispar zilele una câte una
în spatele decretelor care îți bat în cuie speranța.

You can see how your days disappear one by one
Behind the decrees that reinforce your hope.

From here you can see everything. From this place, from this time!
A true electoral spectacle with a flag and bimbos on Koliva.
And if you clap your hands loudly you will undoubtedly enjoy
The tits that will serve you until late in the night;
And that will be handed out like the poor man's soup for the revival of the nation.
Oh, the Paradise of whores and the dream of overalls!

De aici poți vedea totul. Din acest loc, din acest timp!
Un adevărat spectacol electoral cu tricolor şi fufe pe colivă.
Şi dacă bați cu putere din palme te vei bucura negreşit
de țâțele care vor face de serviciu pentru tine până târziu în noapte;
şi care se vor împărți ca supa săracului întru revigorarea nației.
O, Paradisul curvelor şi visul salopetei!

Only you wander the streets like a forest that can't find its place
Like a forest that comes out of its own darkness
to save whatever's left to save: the endangered birds
and the fireflies that run between its fingers.
To save this truly happy family:
The Truth, Revolt, and The Dream. Although, as they managed
To measure you wing by wing and word by word,

Numai tu umbli pe străzi ca o pădure care nu îşi află locul…
Ca o pădure care iese din propriul ei întuneric
pentru a salva ce mai e de salvat: păsările interzise
şi licuricii care îi aleargă printre degete.
Ca să salveze această familie de-a dreptul fericită:
Adevărul, Revolta, Visul. Deşi, cum au reuşit
să te măsoare aripă cu aripă şi cuvânt cu cuvânt,

19

Cell by cell and nerve by nerve,
I fear that they shall visit you again,
The ideological leprosy and the promised future: the one at the end of the noose.

celulă cu celulă şi nerv cu nerv,
teamă îmi este că te vor vizita iar
lepra ideologică şi viitorul promis: cel de la capătul ştreangului.

The darkness

A little while longer and I go into the night.
A little while longer and night goes into me.
And the darkness goes into me
Like a thief into a pile of priceless jewels,
not knowing what to take first,
The first temptation will be the woman, of course, the woman
that you can find in all of my corners
Because she is the main attraction in my corners.
The woman that protects me from the mists! The woman
that is telling everyone about her laugh and her hands,
that is rolling around with the light every morning,
That is making love with the chink of the confused sparrows
The woman that is doing just that to protect against the darkness
and it's routing it all day long.

The darkness goes into me like a thief,
not knowing what to take first.
Besides her, the flame that is running through my veins,

Întunericul

Încă puțin şi voi intra în noapte.
Încă puțin şi noaptea va intra în mine.
Şi întunericul va intra în mine
ca un hoț printre odoare de preț,
neştiind pe ce să pună, mai întâi, stăpânire…
Prima ispită va fi femeia, desigur, femeia
pe care o poți afla peste tot prin ungherele mele…
Căci despre ea este vorba prin ungherele mele.
Despre femeia care mă apără de neguri! Despre femeia
care îşi povesteşte peste tot surâsul şi mâinile…
Care se tăvăleşte cu lumina în fiecare dimineață,
care face dragoste cu clinchetul zăpăcitelor vrăbii…
Despre femeia care întocmai aşa se apără de întuneric
şi îl pune pe fugă, cât este ziua de lungă

Întunericul intră la mine ca un hoț,
neştiind pe ce să pună, mai întâi, stăpânire.
În afară de ea, de flacăra care îmi aleargă prin vene,

this childhood with cherry earrings,
all that he can find in me
is a few lightning bolts enclosed in their cloud:
the poems of loneliness. The road to the pyramids!
I am serving the Lord, see,
the darkness cannot touch me!
I make the cherry tree bloom, I give voice to the confused sparrows,
I am doing everything so that the world doesn't go downhill,
so that it doesn't all go to the dogs.
I am serving the Lord! The Lord
Who has promised me solemnly that He would come back to me.
Yes, after the woman in flames and the poems that are running through my veins, meeting the Lord is the only thing
that I have left to do. Meeting the unknown!
If not the Lord Himself is sneaking into my heart
under the impenetrable face of darkness
If not He Himself is testing me,
He is tempting my woman and my thought,
Dressed in black from head to toe.

de copilăria aceasta cu cireşe la urechi,
tot ce mai poate găsi el la mine
sunt câteva fulgere bine închise în norul lor:
poemele singurătății. Drumul spre piramide!
Eu sunt în slujba Domnului, vezi,
întunericul nu mă poate atinge!
Eu înfloresc cireşul, dau glas zăpăcitelor vrăbii.
Fac totul ca să n-o ia lumea la vale,
să nu se ducă totul de râpă.
Eu sunt în slujba Domnului! A Domnului
care mi-a promis solemn că se va întoarce la mine.
Da, după femeia în flăcări şi poemele care îmi aleargă
prin vene, întâlnirea cu Domnul este singurul lucru
ce mi-a rămas de făcut. Întâlnirea cu nevăzutul!
Dacă nu cumva tocmai Domnul se strecoară în sufletul meu
sub chipul de nepătruns al întunericului…
Dacă nu cumva tocmai El mă pune la încercare,
îmi ispiteşte femeia şi gândul,
îmbrăcat în negru, de sus şi până jos.

22

A little while longer and I go into the night.
A little while longer and the night goes into me.

Încă puțin şi voi intra în noapte.
Încă puțin şi noaptea va intra în mine.

The clock

It all begins in the evening,
when the clock in the tower begins its night watch.
When the clock in the tower begins its night watch with its soldiers
through my room, among the open books.
It all begins in the evening, when, out of the iron barracks,
the soldiers of the clock start banging their shields together to chase away
with their noise, all the sparrows that have made a nest inside me.
That have made a nest inside me, between the lines.
It all begins in the evening, when, out of their iron barracks
the soldiers of the clock begin to conquer the city. Yes,
when I walk the streets, I am suddenly surrounded by soldiers,
By these warriors that think themselves entitled to everything.
By these warriors that sharpen their swords with my gazes.

It all begins in the evening,
when the clock in the tower begins its night watch through my

Ceasornicul

Totul începe înspre seară,
când ceasul din turn îşi începe rondul de noapte.
Când ceasul din turn îşi face rondul de noapte cu soldații lui
prin camera mea, printre cărțile rămase deschise.
Totul începe înspre seară, când scăpați din cazarma de fier
soldații ceasului încep să bată în scuturi şi să alunge
cu bătăile lor toate vrăbiile care s-au cuibărit în mine.
Care s-au cuibărit în mine, printre rânduri.
Totul începe înspre seară, când scăpați din cazarma de fier
soldații ceasului pornesc să cucerească oraşul. Da,
când merg pe străzi, deodată mă trezesc înconjurat de soldați,
de aceşti războinici care cred că totul li se cuvine.
De aceşti războinici care îşi ascut săbiile de privirile mele.

Totul începe înspre seară,
când ceasul din turn îşi face rondul de noapte prin camera mea.

room.
When the cries of the hours enter my cells.

The clock in the tower is shouting at me all night long. Do you hear that?
The war cries of the clock! He is following my every step,
although besides my secret connections to the sparrows I don't know
of any other mistake I may have made. I try not to pay attention to it and I continue
with my travels among the sparrows and rats,
among the whispers of love of the melilot and my thoughts
of war. I try to continue with my travels
among the books. To continue with my travels
since Virgin Mary has thrown me out of Her arms into the world.

It all begins in the evening,
When the clock in the tower begins its night watch with its soldiers
through my room, through my heart that was left open.

Când strigătele orelor îmi intră-n celule.

Ceasul din turn strigă la mine cât e noaptea de lungă. Auzi?
Strigătele războinice ale ceasului! El mă urmăreşte pas cu pas,
deşi în afara legăturilor mele secrete cu vrăbiile eu nu ştiu
să-i fi greşit cu ceva. Încerc să nu-i dau atenție şi să-mi văd
mai departe de călătoriile mele printre vrăbii şi şobolani,
printre şoaptele de dragoste ale sulfinei şi gândurile mele
războinice. Încerc să-mi văd mai departe de călătoriile mele
printre cărți. Să-mi văd mai departe de călătoriile mele
dacă Maica Domnului tot m-a aruncat din brațele Sale în lume.

Totul începe înspre seară,
când ceasul din turn îşi face rondul de noapte cu soldații lui
prin camera mea, prin sufletul uitat deschis.
Când ceasul din turn îşi face rondul de noapte în sufletul meu.

When the clock in the tower begins its night watch in my heart.
I live in a clock I told myself,
the cries of the bones run through me all night.
The cries of the bones being ground up every hour
and every second. The cries of some travelers among books.
cries that I don't know and that are not mine.
Sometimes I can make out the voice of mother calling me
from the other side of the garden, out of the blue. The cries of mother,
who patches up my wounds with her caresses, who scolds me
with tears in her eyes.

Eu locuiesc într-un ceasornic mi-am spus ,
strigătele oaselor aleargă toată noaptea prin mine.
Strigătele oaselor pe care cineva le macină ceas de ceas
şi clipă de clipă. Strigătele unor călători printre cărți.
Strigăte pe care nu le cunosc şi care nu-s ale mele.
Uneori desluşesc printre ele glasurile mamei care mă cheamă
din depărtarea grădinii, din albastru. Ale mamei,
care îmi leagă rănile cu mângâierile ei, care mă ceartă cu lacrima.

I live in a bell I told myself,
the cries of the bones return home every night.
I drink with them at the table, Sadness, from the edge of the table
is going around the world alone and is coming back, every time,
back to me. See, someone definitely has their eye on me,
the cogs of the clock in the sky follow me with their metal clanking,
with the cries of the bones. With the soldiers of darkness.
Soldiers whom, lately, I cannot defeat anymore.
So in the end I will have to gather all my troops

Eu locuiesc într-un clopot mi-am spus,
strigătele oaselor se întorc în fiecare seară acasă.
Eu beau la masă cu ele, Tristețea din capul mesei
face singură ocolul lumii şi se întoarce, de fiecare dată,
la mine. Vezi, cineva a pus cu siguranță ochii pe mine,
roțile din cer ale ceasului mă urmăresc cu scrâşnetul lor de fier,
cu strigătul oaselor. Cu soldații întunericului.
Soldați pe care, în ultima vreme, nu-i mai dovedesc.
Aşa că până la urmă va trebui să îmi strâng toate oştile

scattered in the grove and accept the fight. And to forge new alliances with
the servants of light, with the northern peoples;
with the migratory hoards that live in the sky: with the Forest and the Austru.
And to renew my old treaties with the sparrows, the starlings and the blackbirds.
Treaties from when everything was a chirping and a wing flap.
When they all lived in a nest: in the palm of the Lord.
Yes, I will have to get ready for the big fight!
To gather my troops and to go out into the field, to fight.
I have no fear, the Lord is with me!
Already the Forest has chased away the soldiers with her green!
And the legions of sparrows have already taken down, with their trumpets,
the walls of darkness. The Jericho of the night.
I live in a clock.
Tonight my thoughts will go to war.

risipite în crâng şi să accept lupta. Şi să închei noi alianțe cu slujitorii luminii, cu popoarele nordice;
cu hoardele migratoare care locuiesc în cer: cu Pădurea şi Austrul.
Şi să aduc la zi vechile mele tratate cu vrăbiile, graurii şi mierlele.
Tratate din vremea când toate erau un ciripit şi o bătaie de aripă.
Când toate locuiau într-un cuib: în mâna Domnului.
Da, va trebui să mă pregătesc pentru lupta cea mare!
Să-mi adun oştile şi să ies în câmp, la bătaie.
N-am nici o teamă, Domnul este cu mine!
Deja Pădurea a pus pe fugă soldații cu verdele ei!
Şi legiunile de vrăbii au dărâmat deja cu trâmbițele lor zidurile întunericului. Ierihonul nopții.
Eu locuiesc într-un ceasornic.
În noaptea aceasta gândurile mele vor pleca la război.

Occident

I sit under the cherry tree, at the edge of the garden,
and I wait for him to come. It's already dark
and I wait for him like I did last night,
like I did the night before last and like always
He sits on one side of the night and I, on the other.
I don't even know if there is any point in measuring the horizon
So long as he has gone away from me, from the voices of the night,
from the cherry tree that is decorated as if for a wedding.
He is a complete stranger to the world; he lives in a different length.

He lives in a different length, of course,
while I fancy the blackbird's song,
because I am in such a hurry to catch them all alive,
the sunrise escapes my arms
I cannot get enough of this moment,
this moment like the song of a cricket.

Occident

Stau sub cireş, în marginea grădinii,
şi îl aştept să vină. S-a făcut deja întuneric
şi eu îl aştept la fel ca noaptea trecută,
la fel ca noaptea de dinaintea nopții trecute
şi ca întotdeauna
El stă de o parte a nopții, eu de cealaltă.
Nici nu ştiu ce rost mai are să măsor zarea
atâta vreme cât el s-a depărtat de mine, de glasurile nopții,
de cireşul care pentru el s-a împodobit ca de nuntă.
El s-a înstrăinat cu totul de lume, trăieşte într-o altă distanță.

El trăieşte într-o altă distanță, desigur,
în timp ce eu mă dau în vânt după cântecul mierlei,
de grăbit ce sunt să le prind pe toate în viață,
tocmai răsăritul îmi scapă din brațe
Eu nu mă mai satur de clipa aceasta,
de clipa ca un cântec de greiere.

28

And the cricket: the whimper of a child hidden in the grass,
the whisper of the Lord forgotten on the Earth, from the beginning;
a whisper that He sends into our ears, at night,
when he is alone. When he is alone and talking to whom?
My friend has become a complete stranger!
Or perhaps he lives in a different length,
within the same world, we share two worlds?

Şi greierele: un scâncet de copil ascuns printre ierburi,
o şoaptă a Domnului uitată pe pământ, încă de la începuturi;
o şoaptă pe care ne-o rostogoleşte în ureche, noaptea,
când este singur. Când este singur şi vorbeşte cu cine?
S-a-nstrăinat cu totul prietenul meu!
Sau poate că el trăieşte într-o altă distanță,
în aceeaşi lume împărțim două lumi?

Of course, he travels the ways of the world on a different journey,
While I drink the wine directly from the field,
from these black tits that I overturn;
I overturn them and the woman, and the night too.
I can't get enough! The night which wanted to meet me
is a black woman full of mystery, that grabs me in her arms
with all her shadows, with all the stars.

Desigur, el sporeşte cărările lumii cu o altă călătorie,
în timp ce eu beau vinul direct din câmp,
din aceste țâțe negre pe care le dau peste cap
cu femeie cu tot, cu noapte cu tot
Nu mă mai satur! Noaptea care mi-a dat întâlnire
este o negresă plină de mister, care mă ia în brațe
cu toate umbrele, cu toate stelele.

God, how can I divide myself among it all?
Look, right now I have to pay a visit to the daffodils,
to these suburban pricesses, if only I could find their address,

Doamne, cum să mă împart?
Iată, chiar acum va trebui să fac o vizită narciselor,
prințeselor acestea de cartier, numai de le-aş găsi adresa,

the address that I certainly must have lost somewhere
perhaps in yesterday? The day before?
Perhaps in the flaming day of the first love?

Tomorrow at first light I have a date with some confused sparrows.
They always show up on the hour, with the first rays,
always neat yet in their work clothes. They always come
uninvited. I don't even know how they found out where I live,
In any case, they make all kinds of jokes about me,
like the damn sparrows they are,
they tumble in these stuck-up rays,
they wallow in the light, in the Lord's dust.
And every time, they throw the morning in my face,
like a bucket of cold water, in the morning.

I'm not going to stoop to their level, I have no time for that.
The streets are whistling at me from outside, a few trees
left without birds are calling out to me.
But I have to go to class right now,

adresa pe care în mod sigur am rătăcit-o pe undeva
poate prin ziua de ieri? De alaltăieri?
Poate prin ziua în flăcări a primei iubiri?

Mâine, la prima oră, am întâlnire cu nişte zăpăcite de vrăbii.
Ele vin de fiecare dată la fix, la ceasul primei raze,
întotdeauna îngrijite, deşi în haine de lucru. Ele vin
întotdeauna neinvitate nici nu ştiu cum au aflat unde stau,
în fine, ele fac tot felul de glume pe seama mea,
ca nişte afurisite de vrăbii ce sunt,
se dau peste cap prin înfumuratele astea de raze,
se bălăcesc în lumină, în pulberea Domnului.
Şi de fiecare dată îmi aruncă în față dimineața,
ca pe o găleată cu apă rece, dimineața.

Nu-mi pun eu mintea cu ele, n-am vreme.
Străzile mă fluieră de afară, câțiva copaci
rămaşi fără păsări mă strigă să le sar în ajutor.
Dar eu chiar acum trebuie să plec la un curs,

The famous class, the Metaphysics of the yellow rose
Here the rules have always been strict.
In order to keep a secret, for instance,
you're not allowed to take out of the temple of the rose
even a petal, even a poem
In order to keep the secret I will take notes directly on my heart.
Directly on my heart, look, my nerves
are already yellow rose-scented,
my nerves are already yellow roses themselves
In the temple of the rose you learn how to love petal by petal.
and thorn by thorn otherwise, not even I could have become
A yellow rose, petal by petal, poem by poem.

la celebrul curs Metafizica trandafirului galben
Aici regulile au fost întotdeauna stricte.
Pentru păstrarea secretului, bunăoară,
n-ai dreptul să scoți din templul trandafirului
nici măcar o petală, nici măcar un poem
Pentru păstrarea secretului eu voi lua note direct pe suflet.
Direct pe suflet, iată, nervii mei
deja au parfumul trandafirului galben,
nervii mei deja sunt nişte trandafiri galbeni
În templul trandafirului înveți să iubeşti petală cu petală
şi ghimpe cu ghimpe. Altfel, nici eu nu aş fi ajuns
un trandafir galben, petală cu petală, poem cu poem

My book is full. In the afternoon, for example,
I am invited to see suburban culture.
I am invited to see poetry trodding on the pavement.
To see poetry that has long since amazed everyone
with its linguistic tumbling and pirouetting through the
everyday borsch,
with the latest vocal-textual waste from abroad.
Here is the new direction, here is the poetic art!

Agenda mea este plină. După-amiază, de pildă,
sunt invitatul culturii de cartier.
Sunt invitatul poeziei care tropăie pe caldarâm.
Al poeziei care a rupt încă demult gura târgului
cu tumbele şi piruetele ei lingvistice prin borşul cotidian,
cu ultimele deşeuri vocal-textualiste sosite de-afară.
Iată noua direcție, iată arta poetică!
Vezi, cei care respiră şi gândesc în grup,

31

See, those that breathe and think as a group,
that pass around the incense senser,
have even managed to make it into dictionaries
even before making it into literature
Here is the generation that has already taken over all the pedestals,
that from the literary orphanage have made it directly into books, see,
the silex of the verb has been working on its statue since before the letter A
As it is raining eulogies, the atmosphere has become
downright suffocating, so I shall quickly go out
for some fresh air
if I don't want to spill my bile in public
if I don't want to waste my reverse superlatives on nothing.

care îşi trec cădelnița cu tămâie de la unul la altul
au reuşit chiar performanța de a intra în dicționare
încă înainte de a intra în literatură
Iată generația care a ocupat deja toate soclurile,
care din orfelinata cenaclieră a sărit direct în manuale, vezi,
la statuia ei silexul verbului lucra încă înainte de litera A
Cum plouă cu elogii, atmosfera a devenit
de-a dreptul sufocantă, aşa că voi ieşi repede la aer curat
dacă nu vreau să-mi vărs fierea în public,
dacă nu vreau să-mi cheltuiesc pe nimic superlativele inverse.

Now I have to cross the street. To cross the street
and see for myself
this virgin new to the scenery
This cabaret Democracy for which the curious pay
just so they can delude their days with her mountain of

Acum trebuie să trec strada. Să trec strada
şi să mă conving cu propriii mei ochi
de fecioara aceasta proaspătă în peisaj
Democrația de cabaret pentru care curioşii plătesc
doar ca să-şi amăgească zilele cu muntele ei de promisiuni,

promises,
and so the youth can lick it, hard, from pubes to tits
To lick her from pubes to tits, right here, on the corner of the street,
in the absence of the official boudoirs. To lick her, the cabaret Democracy
That is currently being passed around from hand to hand like sex and manifests
Only the naïve walk from door to door waiting for her wonders,
waiting for her to reach out a hand, a finger at least,
while the power goes in without tickets and with the hunk
of manhood inside her, waving her immunity around like a standard,
in every newspaper and on all the TV stations. Now
I have to cross the street and see for myself
this woman new to the scenery, the cabaret Democracy
that gives rats wings and puts silk clothes on
the political leeches. I just have to be careful
not to let an adjective form my collection slip through my teeth
or, in the hustle, not to trip her and make her fall on her nose,

iar tinerimea pentru a o linge, apăsat, de la pubis la țâțe…
Pentru a o linge de la pubis la țâțe, chiar aici, în colțul străzii,
în lipsa budoarelor oficiale, pe ea, pe Democrația de cabaret,
care circulă deocamdată din mână în mână
ca sexul şi manifestele
Numai naivii se plimbă pe la uşi aşteptând minunile ei,
aşteptând să le întindă o mână, un deget cel puțin,
în timp ce puterea intră fără bilete şi cu ciozvârta
de bărbăție în ea, fluturându-şi imunitatea ca un stindard,
prin toate ziarele şi pe toate posturile. Acum
trebuie să trec strada şi să mă conving cu propriii mei ochi
de femeia aceasta proaspătă în peisaj. Democrația de cabaret
care pune aripi guzganilor şi îmbracă în mătase
lipitorile politice. Atâta doar că trebuie să fiu atent
să nu-mi scape printre dinți vreun adjectiv din colecție
sau, în îmbulzeală, vreo piedică şi să o dau cu picioarele-n sus,
să-i stric imaginea, masca, fardul, rimelul, meşa,
zmeura din obraz care o face atât de fragedă şi ispititoare
când îşi desface ea pulpele pe prima pagină
şi pe toate canalele mântuirii noastre color
Să n-o fac de râs tocmai acum, când ea, Democrația de cabaret,

or ruin her image, her mask, her makeup, her mascara, her hair piece,
the raspberry in her cheek that makes her so frail and tempting
when she spreads her thighs on the first page
and on all the channels of our colour salvation
Not to embarrass her, the cabaret Democracy, now
when she does everything to hide under her tricolor skirts
all the social trash. All the trash that she gives birth to daily
and in geometrical progression

face totul ca să ascundă sub fustele ei tricolore
tot gunoiul social. Tot gunoiul pe care îl naşte zilnic
şi în progresie geometrică

Now I have to cross the street carefully,
so I don't run face to face with the power, and if I do,
so that I politely refuse her invitation to dance, yes,
to have the nerve to refuse the power that waltzes so elegantly
and alone among sleepwalkers, thieves, and cadavers.
That in the roaring applause of boobies,
waltzes alone among sleepwalkers, thieves and cadavers.
Yes, I will have to be as careful as possible so as not
to step right in it, in the party in power.
So I don't end up in the latrine of political promises

Acum trebuie să trec strada atent,
să nu dau nas în nas cu puterea, şi dacă dau,
să refuz politicos invitația ei la dans, da,
să am tupeul să refuz puterea care valsează atât de elegant
şi de una singură printre somnambuli, hoți şi cadavre.
Care, în aplauzele tropăitoare de gură-cască,
valsează singură printre somnambuli, hoți şi cadavre.
Da, eu va trebui să fiu cât se poate de atent ca nu cumva
să calc cu piciorul chiar în el, în partidul aflat la putere.
Să nu nimeresc în latrina promisiunilor politice

In the Latin latrine of the bicameral patriots,
that write the history of the nation with the poor man's soup.
But as this puddle is already neck-deep,
God, I think I'll go back to Your ways!
If only I didn't rout, with my trumpet,
the servants of justice, the rats
that lurk under the cross of our salvation!
If only I din't rout, with my trumpet, the stole-wearing moth,
the moth that, under its stole and the cheese of its humility,
guards the way towards You. That guards the way towards You
so I don't touch You without passing through its customs,
the customs of the stole-wearing moth or of the baton-wielding servant, God
between the cross and the bat (here is the story!), you start to miss the axe.

În latrina latină a patrioților bicamerali,
care scriu cu supa săracului istoria neamului…
Dar cum băltoaca aceasta deja mi-a ajuns la gât,
Doamne, eu cred că mă voi întoarce în căile Tale!
Numai de nu aş pune pe fugă cu trâmbița mea
slujitorii dreptății, guzganii în rasă
care colcăie sub crucea mântuirii noastre!
Numai de nu aş pune pe fugă cu trâmbița mea molia cu patrafir,
molia care sub patrafirul şi caşcavalul smereniei sale
păzeşte calea spre Tine…Care păzeşte calea spre Tine
ca nu cumva să Te ating fără a trece prin vămile ei,
ale moliei cu patrafir sau ale slugii cu baston, Doamne,
între cruce şi bâtă (iată istoria!) mai că ți-e dor de-o secure.

See, the one who yesterday was walking around with the axe on the streets
knew what he was doing, knew what heads he was chopping off,

Vezi, cel care mai ieri se plimba cu securea pe străzi
ştia el ce face, ştia el ce capete rade,
ce şobolan scurtează de aripi
şi ce lipitori mângâie cu lama pe burtă

What rat he would cut the wings off of
And what leeches he would pet with the razor on their bellies.
Times long gone my friend, in the sleep that guards the realms
the trumpet of the prophet is ringing in vain!
I cross the street. The dead body of Romania is sailing in the darkness,
With the lights off and without a direction to go in.

Vremuri apuse, prietene, în somnul care păzeşte hotarele
trâmbița profetului sună-n pustiu!
Trec strada. Cadavrul României navighează în beznă,
cu luminile stinse şi fără nici o direcție.

And yet, if I don't escape from the gulag of the rattling duty,
from this history that is so well kept on a leash, so well
that eventually I will end up thinking with a condom on,
like everybody, if I don't escape from the garbage chute of good manners
and of parade rhetoric I will be completely lost:
an elegant mischief of rats will gnaw even my last thoughts away,
my last poems, my last red blood cell.
The last metaphor that is dancing through my blood.
The last poem that is running through my veins!
Without a doubt, an unseen person is wandering inside me,
someone is banging on the walls! Banging on the walls like a

Şi totuşi, dacă nu evadez din gulagul datoriei zornăitoare,
din istoria aceasta atât de bine ținută în lesă, atât de bine
încât până la urmă voi ajunge să gândesc cu prezervativ,
ca toată lumea, dacă nu evadez din ghena bunelor maniere
şi a retoricii de paradă sunt de-a dreptul pierdut:
o şobolănime elegantă îmi va roade şi ultimul gând,
ultimul poem, ultima globulă roşie
Ultima metaforă care îmi dansează prin sânge
Ultimul poem care îmi aleargă prin vene!
Fără-ndoială, cineva nevăzut mă cutreieră,
cineva loveşte pereții! Ca o inimă loveşte pereții!
Şi cum năvăleşte în lume, nici nu mai ştiu
cine dintre noi face țăndări întunericul,

heart!
And as they rush into the world, I don't even know
which one of us is shattering the darkness,
which one of us is oxygenating this day atom by atom
and red blood cell by red blood cell.
I don't even know if the same yellow scent still connects us,
my friend, or the same thorns. I for one
am the very day in flames. This very day in flames,
that burns in everything and from everything catches fire.
That from everything catches fire, in the century that is younger than me.
In the wind of God, that is scattering me throughout the world
petal by petal.

cine oxigenează această zi atom cu atom
şi globulă roşie cu globulă
Nici nu mai ştiu dacă acelaşi parfum galben ne leagă,
prietene, sau aceiaşi ghimpi. Eu, unul,
sunt chiar ziua în flăcări. Chiar ziua aceasta în flăcări,
care arde în toate şi din toate ia foc.
Care din toate ia foc, în veacul mai mic decât mine.
În vântul lui Dumnezeu, care mă risipeşte prin lume
petală cu petală.

The rose

The darkness is looking at me through the window.
It could be the seven-headed one, the dragon,
It could be anyone. I have no fear!
Ever since the long peachy legs
Came by my place, I have no fear. No fear,
ever since they went through my loneliness;
up and down my loneliness,
like the Macedonian fighters went through the Greeks,
the ten thousand of the Anabasis expeditionary corps.
Yes, I will continue the war with the long
peachy legs. The war with the long legs
that made my hands go mad; that have made the cactus in the vase and the manuscripts insane.
Yes, I will continue the war with the white rabbits
that have laid real traps for me under your blouse.
That are running back and forth under the silk blouse,
to drive me mad

Trandafirul

Întunericul se uită la mine prin geam.
Poate să fie cel cu şapte capete, balaurul,
poate să fie oricine. N-am nici o teamă!
De când picioarele lungi şi de piersică
au trecut pe la mine, n-am nici o teamă. Nici una,
de când ele-au trecut prin singurătatea mea;
de-a lungul şi de-a latul prin singurătatea mea,
aşa cum au trecut printre greci luptătorii macedoneni,
cei zece mii, corpul expediționar Anabasis.
Da, eu voi duce mai departe războiul cu picioarele lungi
şi de piersică. Războiul cu picioarele lungi
care mi-au înnebunit mâinile; care au înnebunit
cactusul din glastră şi manuscrisele.
Da, eu voi duce mai departe războiul cu iepurii albi
care sub bluza ta mi-au întins adevărate capcane.
Care aleargă încoace şi încolo sub mătasea bluzei,
ca să-mi ia mințile

The darkness is looking at me through the window.
It could be the seven-headed one, the dragon, it could be anyone.
It could be the sea that entered through the window,
my words made of water if they break asunder on the rocks that are your breasts,
if my look, that is retreated on the shore leaves behind a naked shoulder.
Behold the naked shoulder, behold the woman running barefoot through my heart. Behold the way home: my arms.

Întunericul se uită la mine prin geam.
Poate să fie cel cu şapte capete, balaurul,
poate să fie oricine.
Poate să fie marea care a intrat pe fereastră,
cuvintele mele de apă dacă de piatra sânilor tăi se fac țăndări,
dacă privirea mea retrasă la mal lasă în urmă un umăr dezvelit.
Iată umărul gol, iată femeia cum aleargă desculță
prin sufletul meu. Iată drumul spre casă: brațele mele.

The darkness is looking at me through the window.
It could be the seven-headed one, the dragon,
It could be anyone. I have no fear!
The rose is blooming in the buttonhole; it's breaking the walls.
Who will stop it?

Întunericul se uită la mine prin geam.
Poate să fie cel cu şapte capete, balaurul,
poate să fie oricine. N-am nici o teamă!
Trandafirul înfloreşte în piept, sparge zidurile.
Cine va putea să-l oprească?

Yes, I have seen the woman buried in her own laughter,
the woman that will get me out of the Labyrinth.
If I touch you the hands begin to talk.
If I look at you the mouth begins to sing.
I have seen the woman that will get me out of the Labyrinth.
The woman that will break the walls of loneliness;

Da, eu am văzut femeia îngropată în surâsul ei,
femeia care mă va scoate din Labirint.
Dacă te ating mâinile încep să vorbească.
Dacă te privesc gura începe să cânte.
Eu am văzut femeia care mă va scoate din Labirint.
Femeia care va sparge pereții singurătății;

The walls that are closing in; the walls of loneliness.

The darkness is looking at me through the window.
It could be the seven-headed one, the dragon,
It could be anyone. I have no fear!
The darkness can stage the end of the world by itself,
I am ready. I have long since carved by ship
and I have called to me all the beings: the melilot, the alders
and the sparrows; the sparrows, these shrieks of the Lord, through the grove.
The thistle and the colza, the cammomile and the mandrake. They all came:
the jasmine and the lavender, the bitter-sweet tansy; and the magpies;
the magpies, flying girls of the birch tree;
and the silent hedgehog, the starling, and the petunia; and the Lord's flower,
basil. I have put all of them on the ship with me.
The ship on which I am searching for the new land.
Though the new land is right next to me, I tell
my blind and insane hands, the maddened cacti,

pereții care se apropie tot mai mult, ai singurătății.

Întunericul se uită la mine prin geam.
Poate să fie cel cu şapte capete, balaurul,
poate să fie oricine. N-am nici o teamă!
Întunericul poate să pună singur în scenă sfârşitul lumii,
sunt pregătit. Eu încă de mult mi-am cioplit corabia
şi am chemat la mine toate făpturile: sulfina, arinii
şi vrăbiile; vrăbiile, aceste chiote, prin crâng, ale Domnului.
Armurariu şi rapița, romanița şi mătrăguna. Toate au venit:
iasomia şi levănțica, dulcea şi amara vetrice. Şi coțofenele;
coțofenele, fetele zburătoare ale mesteacănului.
Şi tăcutul arici, graurul şi petunia. Şi floarea Domnului,
busuiocul. Pe toate le-am urcat pe corabie. Pe corabia care sunt.
Pe corabia care sunt, în căutarea pământului cel nou.
Deşi pământul cel nou este chiar lângă mine, le spun
oarbelor şi smintitelor mele mâini, înnebuniților cactuşi
şi zăpăcitelor manuscrise care o iau razna de fiecare dată
când picioarele lungi şi de piersică îşi fac loc printre
spaimele mele. Când femeia-copil îmi sare în brațe.
Vezi, eu încă mai am lumină pentru zilele fără tine,

and the insane manuscripts that go crazy every time
the long peachy legs are making their way through
my fears. When the child-woman jumps in my arms.
See, I still have some light for the days without you,
the rose that is growing in my buttonhole is breaking the walls.
Who will be able to close it? And if they haven't done so yet,
to turn me into a rose butchery, a garden of blood,
it's a sign that the end of the world was missed this time as well.

trandafirul care îmi creşte în piept sparge zidurile.
Cine va putea să-l închidă? Şi dacă încă n-au reuşit
să facă din mine o măcelărie de trandafiri, o grădină de sânge,
e semn că sfârşitul lumii a fost ratat şi de data aceasta.

It's a sign that the darkness won't be watching me in the evening anymore,
when the long peachy legs are wandering around my room.
When the white rabbits run underneath your blouse, to drive me mad.

E semn că întunericul nu va mai sta cu ochii pe mine, seara,
când picioarele lungi şi de piersică îşi fac veacul în camera mea.
Când iepurii albi aleargă sub bluza ta, ca să-mi ia mințile.

The history page

Another day buried in electoral speeches
that empty me of all the mystery of the long peachy legs
that came by my place last night. On the streets dementia is blooming.
You barely walk out of your home and she's clinging to you like ivy.

As proof, the party of genetically modified saurians,
modified up to the silk shirt and the rose in the buttonhole, are launching in front of our very eyes,
on the political market, the latest ideological clones.
In them we can read our future, our whole future, even now.
Of course, from here, from the time we are looking,
you still cannot see the wooden shirt in which the future rests still,
or the cross on the chest in the shape of a sickle.

In fact, from here you can only see the tricolor fluttering

Pagina de istorie

Încă o zi îngropată în discursurile electorale
care mă golesc de tot misterul picioarelor lungi şi de piersică
ce au trecut pe la mine aseară. Pe străzi înfloreşte demența.
Numai ce ieşi din casă şi ea se ține ca o iederă după tine.

Ca dovadă, partidul saurienilor modificați genetic,
modificați genetic până la cămaşa de mătase
şi trandafirul de la butonieră, îşi lansează chiar sub ochii noştri
pe piața politică ultimele clone ideologice.
În ele ne putem citi de pe-acum viitorul, tot viitorul.
Fireşte, de aici, din timpul în care privim,
încă nu se vede cămaşa de lemn în care viitorul stă țeapăn,
nici crucea de pe piept, în formă de seceră.

De fapt, de aici nu se vede decât fluturând tricolorul

and you can only hear the downright crooked speech of the elected
who is still polishing the patches that put him on the pedestal.
Another day in which our red nostalgics take one step further into history,
And the darkness lights candles for the newly buried future

şi nu se aude decât discursul de-a dreptul cocoşat al alesului
care încă mai lustruieşte tresele care l-au pus pe soclu…
Încă o zi în care nostalgicii roşii fac un pas mai în față în istorie,
iar întunericul aprinde lumânări pentru viitorul
dus de curând la groapă

Another day extinguished by the zeal and the applause of the patriots on duty
who, helped by the union of hearse drivers, have finally managed
to bring order to the graveyard. In our daily graveyard.
And to finally bring us peace. The much expected peace.

Încă o zi stinsă de râvna şi aplauzele patrioților de serviciu
care, ajutați de sindicatul dricarilor, au reuşit, în fine,
să facă ordine în cimitir. În cimitirul nostru cel de toate zilele.
Şi să ne aducă, în sfârşit, liniştea. Mult aşteptata linişte

Incredible alliances have in fact been created,
since the representative of the democratic hens
is signing right now with the tricolor fox
the treaty for eternal peace
So we can continue sleeping quietly on our eggs,
the representative of the democratic hens has declared to the nation,

Ba chiar s-au încheiat alianțe de-a dreptul memorabile,
de vreme ce reprezentanta găinilor democrate
semnează chiar acum cu vulpea tricoloră tratatul de pace veşnică
Aşa că putem dormi mai departe liniştite pe ouăle noastre,
a declarat națiunii reprezentanta găinilor democrate,
retrăgându-se discret în cotețul ei şi adormind imediat

discreetly retreating in its pen and falling asleep immediately
on the history page. This is what the young fighter declared,
ensuring this way a place in the new government.
The circus is in full swing and, if you're patient, among the
gallinaceous pens
and the palaces of the godmother, you can see History
going by.
Behold the elected of the nation, hunched because of the rank
insignias and their mission on Earth,
behold the electoral choir and the horn of the ones praising,
singing in tune.
Behold the community foxes gathering, day and night,
the eggs in the hatcheries; gathering them one by one,
hidden behind their immunity of a fox at the head of the yard.
You'd say they work for the hygiene of the pens, therefore for
the country.
A hatchery police welcomed with clucking applause
and always honored on the wall to the east
of your electoral heart.

Only I, as the flame, am always in the forefront.

pe pagina de istorie. Chiar aşa a declarat tânăra luptătoare,
asigurându-şi în acest fel un loc în noul guvern…
Circul e-n toi şi, dacă ai răbdare, printre cotețele galinacee
şi palatele cumetrei putere poți vedea cum trece Istoria.
Iată aleşii națiunii cocoşați de tresele şi misia lor pe
pământ,
iată corul electoral şi corul lăudătorilor cântând pe o singură
voce.
Iată vulpile comunitare cum adună zi şi noapte
ouăle rămase-n cuibare; cum le adună unul câte unul,
pitite în spatele imunității lor de vulpi ajunse în fruntea ogrăzii.
Ai spune că lucrează pentru igiena cotețelor, aşadar pentru
patrie.
O poliție a cuibarelor primită în aplauzele cotcodacee
şi pusă întotdeauna la loc de cinste pe peretele dinspre răsărit
al inimii tale electorale.

Numai eu, ca şi flacăra, sunt mereu în avangardă.

44

Always in the forefront, in these barracks full of hunchbacks,
in this refuge of darkness that lights candles
in memory of the history page. In memory of this history page
buried alive in the tricolour applause

Mereu în avangardă, în această cazarmă de cocoşați,
în acest refugiu al întunericului care aprinde lumânări
în memoria paginii de istorie. În memoria acestei pagini de istorie
îngropată de vie în aplauzele tricolore

Laudatio Domini

It's turning night inside the steeple I carry on my shoulders.
Inside the steeple where I am waiting for the Lord to come.
To come so we may clarify things once and for all
So I can get on with my business.

In the steeple I carry on my shoulders I am waiting for the Lord to come.
And this, after I have cleaned my heart all day
With the chirping of the sparrows. And after I have listened long
To the bells of silence that are dancing in the bell tower.

In the steeple I carry on my shoulders I am waiting for the Lord to come.
Although I still believe that someone is talking to themselves there,
unless they're preaching to the shadows,
these daughters of the darkness,

Laudatio Domini

În turla pe care o port pe umeri se face noapte.
În turla în care îl aştept pe Domnul să vină.
Să vină şi să lămurim o dată pentru totdeauna lucrurile
ca să îmi pot vedea mai departe de ale mele.

În turla de pe umeri îl aştept pe Domnul să vină.
Şi asta după ce toată ziua mi-am curățat sufletul
cu ciripitul vrăbiilor…Şi după ce am ascultat îndelung
clopotele liniştii care dansează în clopotniță.

În turla de pe umeri îl aştept pe Domnul să vină.
Deşi eu mai cred şi acum că cineva vorbeşte singur acolo,
dacă nu cumva ține predici umbrelor,
acestor fiice ale întunericului,
necredincioaselor umbre care au cucerit clopotnița.
Da, cineva vorbeşte singur acolo,

the faithless shadows that have conquered the bell tower.
Yes, someone is talking to themselves there,
alone and in an unknown language, I tell myself,
Laudatio Domini has begun without me

This always happens when I let myself be won over
by the song of the sparrows and the cherry blossoms.
When I travel eternity with these chinks
and I bloom on all the branches at once.
When alone and against everyone
I bloom on all the branches and I forget about the meeting with the Lord.

It's turning night inside the steeple I carry on my shoulders.
Someone is talking to themselves there,
alone and in an unknown language.
His words are turning the pages of the Scripture from Genesis to Apocalypse.
Behold the Lord! the rose yelled,
after barely climbing the Calvary of the forehead.
Behold the Lord! the rose yelled.

singur şi într-o limbă necunoscută, îmi spun,
Laudatio Domini a început fără mine

Aşa mi se întâmplă întotdeauna când mă las cucerit
de cântecul vrăbiilor şi de florile de cireş.
Când străbat veşnicia cu aceste clinchete
şi înfloresc pe toate ramurile deodată.
Când singur şi împotriva tuturor
înfloresc pe toate ramurile şi uit de întâlnirea cu Domnul.

În turla pe care o port pe umeri se face noapte.
Cineva vorbeşte singur acolo,
singur şi într-o limbă necunoscută.
Vorbele lui răsfoiesc, de la Facere la Apocalipsă, Scriptura.
Iată-l pe Domnul! a strigat trandafirul,
abia cățărat pe golgota frunții.
Iată-l pe Domnul! a strigat trandafirul,
care de la o vreme se bagă nepoftit în viața mea, aşa că

47

The rose that has been inviting itself into my life for a while so,
From now on I shall open my heart carefully,
so that no more than the cherry blossoms can be seen, or more than the sparrows.
I shall open my heart carefully,
so that no one might see what is going on in the scriptorium,

in the bell tower where someone is writing
the world from Genesis to Apocalypse.

Somewhere someone is writing the world with cherry blossoms and sparrows.

The world, this Laudatio Domini.

de acum înainte îmi voi deschide sufletul cu băgare de seamă,
ca nu cumva să se vadă mai mult decât florile de cireş,
decât vrăbiile
Îmi voi deschide sufletul cu băgare de seamă,
ca nu cumva cineva să vadă ce se întâmplă-n scriptorium,

în clopotnița unde cineva scrie
de la Facere şi până la Apocalipsă lumea.

Unde cineva scrie cu florile de cireş şi cu vrăbiile lumea.

Lumea, acest Laudatio Domini.

Thistle Stronghold

I'm talking to the bugs coming out of the ground.
And with the sister ants
Nobody knows almost anything about you mom,
only I knock on gates and ask around everywhere for you.
At the crickets's house, at the beetles's
I knock on the tree and the tree doesn't open.
I knock on the ground and the ground doesn't.
Even the gates of the Thistle Stronghold have been left open
Downright open, although I wait even now
for someone to come out and tell me. Tell me what?

I sit and wait until the wait weaves a bridge between shores.
I sit and wait until the wait weaves a bridge
between the green of the grass and the ash's field
Although I still cannot cross the bridge woven between shores.
I still cannot cross so I shall spend some more time
Inside my own heart. Night after night inside my heart, among
the prayers.

Cetatea Ciulin

Stau de vorbă cu gâzele care ies din pământ.
Şi cu suratele furnici
Nimeni nu ştie mai nimic despre tine, mamă,
numai eu bat în porți şi întreb în tot locul de tine.
Ba pe la casa greierilor, ba pe la cărăbuşi
Bat în copac şi copacul nu se deschide.
Bat în pământ şi pământul nu
Până şi porțile Cetății Ciulin au rămas închise.
De-a dreptul închise, deşi eu mai aştept şi acum
să iasă cineva şi să-mi spună. Ce să îmi spună?

Stau şi aştept până ce aşteptarea țese pod între maluri.
Stau şi aştept până ce aşteptarea țese pod
între verdele ierbii şi câmpul cenuşii.
Deşi eu încă nu pot să trec podul țesut între maluri.
Încă nu pot să trec, aşa că voi mai petrece o vreme
în inima mea. Noapte de noapte în inima mea, printre rugi.
Printre fetele-rugi gata de drum. Gata de drum

Among the prayer-girls that are ready to go. Ready to go
and their mouths tied. Their mouths well tied. What kind of
prayers?

şi legate la gură. Bine legate la gură. Ce fel de rugi?

I go out of the house with my fears, with the darkness.
I still cannot cross the bridge woven between shores, mother,
Like a young animal the light is indulging at my feet.
And the flower on the apricot tree is covering the sky.

Ies din casă cu spaimele mele, cu întunericul.
Încă nu pot să trec podul țesut între maluri, mamă,
ca un animal tânăr lumina se răsfață la picioarele mele.
Şi floarea de cais acoperă cerul.

I will spend this spring as well in the nests, I tell myself,
waiting for the sparrows of no one to bloom in the air.
Already the spring that bloomed in the apricot tree is routing
the beast that wanders in the sky: the darkness.
Already the apricot flower is covering the sky.
Is it childhood that is calling for me at the window?
Childhood, the apricot flower that is scolding me
because of the Thistle Stronghold I keep alive.
Sclding me with the light and the green of the grass,
with the flower of Easter and with the beetle-beetle because of
the beast that I
walk in the sky: loneliness. Childhood that has just broken

Îmi voi petrece şi primăvara aceasta în cuiburi, îmi spun,
aşteptând ca vrăbiile nimănui să înflorească în văzduh.
Deja primăvara înflorită în cais pune pe fugă
fiara care se plimbă pe cer: întunericul.
Deja floarea de cais acoperă cerul.
Să fie ea copilăria care mă strigă la geam?
Copilăria, floarea de cais care mă ceartă
pentru Cetatea Ciulin pe care o țin în viață.
Care mă ceartă cu lumina şi cu verdele ierbii,
cu floarea Paştelui şi cu buş-cărăbuş pentru fiara pe care
o plimb pe cer: singurătatea. Copilăria, care tocmai a surpat
podul dintre verdele ierbii şi câmpul cenuşii cu clinchetele ei,

the bridge between the green of the grass and the ash's field with its chinks,
like the trumpets of the Lord, the walls of Jericho. Childhood that has stopped me next to her, on the shore of the apricot flower;
and that is guarding the way between the barefoot sunrise and the tear of mother;
That is guarding with her wooden sword the gates of the Thistle Stronghold
and will not let me in. Childhood that will not let me into the stronghold,
as I am talking to the bugs that are coming out of the ground;
That will not let me into the stronghold, as I am talking with my brothers
and sisters coming out of the ground; brothers and sisters, uncles,
and aunts, from whom I have lately learned the darkness.
All of them older relatives of mine wanting to talk to me.
What do you still have left to tell me, dark ones?
What do you still have left to tell me?

precum trâmbițele Domnului zidurile Ierihonului. Copilăria, care m-a oprit lângă ea, pe malul florii de cais.
Şi care păzeşte drumul dintre răsăritul desculț şi lacrima mamei.
Care păzeşte cu sabia ei de lemn porțile Cetății Ciulin
şi nu mă lasă să intru. Copilăria, care nu mă lasă să intru-n cetate,
cum stau de vorbă cu gâzele care vin din pământ
Care nu mă lasă să intru-n cetate, cum stau de vorbă cu frații şi surorile mele care vin din pământ; frați şi surori, unchi şi mătuşi, de la care am deprins, în ultima vreme, întunericul
Toate, rude ale mele mai vechi care vor să-mi vorbească.
Ce mai aveți să îmi spuneți, întunecatelor?
Ce ați mai avea să îmi spuneți?

Yes, only my childhood is hiding my hands among the apricot flowers.
Otherwise, I still knock my fists on the chest of the tree
and the tree does not open;
I knock my fists on the ground and the ground doesn't!

Da, numai copilăria îmi ascunde mâinile printre florile de cais.
Altfel, eu mai bat şi acum cu pumnii în pieptul copacului
şi copacul nu se deschide;
bat cu pumnii-n pământ şi pământul nu!

Desperation

With the bell round her neck and the blood on its blouse
Desperation has gone out into the street.
She reveals the fire in her drums
right here in the big marketplace.
In the big marketplace of this small town.
It will not even let up until the Salmon in power
brings its head up from the political tin can.
What a good opportunity to fill its bronchi with fresh air
and to give out to the stupid masses the lifebuoy of promises…
The lifebuoys of eternal promises;
And to wave at us again from the balconythe chimera of
tricolour salvation.
What a good opportunity for the national lot of gobies
to come out of the warm water of its eternal immunity
and to see what is going on in the street. The national lot of
gobies!
What a good opportunity to go out in front
for all the image directors of the political cesspool,

Disperarea

Cu clopotul de gât şi sângele pe bluză
Disperarea a ieşit în stradă.
Ea scoate la iveală focul din tobele sale
chiar aici, în piața cea mare.
În piața cea mare a acestui oraş de provincie.
Nici nu se lasă până ce Somnul aflat la putere
nu scoate capul din conserva politică.
Numai bun prilejul să ia aer proaspăt în bronhii
şi să împartă prostimii colacii de salvare ai promisiunilor…
Colacii de salvare ai promisiunilor veşnice.
Şi să ne fluture iar din balcon himera mântuirii tricolore.
Numai bun prilejul pentru ca lotul național de guvizi
să iasă pentru o clipă din apa caldă a imunității sale veşnice
şi să vadă ce se întâmplă în stradă. Lotul național de guvizi!
Numai bun prilejul să iasă în față
toți directorii de imagine ai haznalei politice,
secretarii din anticamera iluziei, vânzătorii de vise,
bicameralii cu două tăişuri,

the secretaries from the antechamber of illusion, the dreamsellers,
the double edged bicamerals,
the strategists and the tactitians of our "mioritic" submission

strategii şi tacticienii resemnării noastre mioritice…

With the bell around her neck and the blood on its blouse
Desperation has gone out into the streets.
What a good opportunity for the Salmon in power
to peek its head out of the political tin can and to throw us again,
from the balcony, the lifebuoys of the eternal promise.
What a good opportunity for Desperation to be walked again
through the antechamber of illusion. Unless Desperation
is at this very moment being kissed on the forehead by the
prince of silence named Kalashnikov…

Cu clopotul de gât şi sângele pe bluză
Disperarea a ieşit în stradă.
Numai bun prilejul pentru ca Somnul aflat la putere
să scoată capul din conserva politică şi să ne arunce iar,
din balcon, colacii promisiunilor veşnice.
Numai bun prilejul pentru ca Disperarea să fie iarăşi plimbată
prin anticamera iluziei. Dacă nu cumva Disperarea
este chiar acum sărutată pe frunte de prințul tăcerii
Kalashnikov…

Desperation, that feeds this anthill with itself…
This anthill that is doing its duty in the applause of the crowd.
An anthill that aquits itself diligently of its last mission…

Disperarea, care se dă de mâncare pe sine acestui muşuroi
de furnici… Muşuroi care îşi face datoria în aplauzele mulțimii.
Un muşuroi care se achită cu sârg de ultima lui misiune…

Way

My arms open over the world,
what will they pick?
The lonely one fights far away,
the one with the chimera on his shoulder
cannot find a house too easily.

I miss the unseen things more,
the ash I lose through my fingers
and I lose the face the world.
The lonely one fights far away
as in the known city, the prophet,
is building another city.
For how many people he is bringing
he will need two worlds.

Cale

Deschise peste lume mîinile mele
ce vor avea să-și aleagă?
Cel singur luptă departe,
cel cu himera pe umăr
prea lesne nu îșî află casă.

Mai mult de nevăzute îmi e dor,
cenușa o pierd printer degete
și chipul lumii îl pierd.
Cel singur luptă departe
cum în cetatea știută profetul
o altă cetate ridică.
Pentru câtă lume aduce
vor trebui două lumi.

The stranger

There was once a guy beginning in the night.

I stayed under it, he was looking for nightfall.
So much that he was be faceless,
he was be voiceless.

Plenty of brave and traveled men
were stoning his face and what he had to show.
Temples and masks. Only tools.
Visible harmonies, when he remains hidden,
perishable, when he knows no decay.

There was once a guy searching for nightfall.

He was spending the night in my heart.

Străinul

Era unul care începea noaptea.

Eu rămâneam sub ea, el căuta înnoptare.
Așa încât se arăta fără chip,
vorbea fără glas.

Mai mulți cutezători și răspândiți prin lume
îi băteau în piatră fețele și arătările.
Temple și măști. Numai unelte.
Armonii vizibile, - când el rămîne ascuns,
perisabile, - când nu cunoaște stricare.

Era unul care căuta înnoptare.

În sufletul meu înnopta.

Eon

The bones layed in the ground
of those better than me
seem to be the solutions to the fate of the braves.
Mixed in with the dead – you'd say –
if someone didn't remember
the voice that is not in its own country, the country of the prophet.
Of course he has long lost his guise,
his human face.
And even if he knocks on gates,
who would know he has arrived?
Who could solve the shadowy abyss,
who could enhance his vision?
Oh, how nothing surprises you anymore!
But if this is his face,
what is he doing on the world's?

Eon

Oasele întinse în pământuri
ale unora mai buni decât mine
par dezlegările sorții pentru cei cutezători.
Amestecat cu morții – ai spune –
dacă cineva nu ți-ar aminti
de glasul care nu este în patria sa, al profetului.
Desigur înfățișarea demult și-a pierdut-o,
omeneasca sa față.
Și chiar în porți de va bate,
cine va ști că a venit?
Cine să dezlege adâncul de umbre,
cine să-i sporească vedenia?
O, cum nu te mai miră nimic!
Dar dacă asta este fața sa,
pe fața lumii ce caută?

Sometimes, the silence…

Sometimes, the silence comes to you
like a heart long since gone
and now returned home through the tall grass.
Only the awaited one has been eaten by te ground – you tell yourself,
alone under the sun spying on the skies.
But now the walls of the house have begun to sing
and the clay mug left empty only yesterday
is now full of wine;
is it a sign that someone has been here?
And there is the man putting up, maybe not in the dessert,
the unchallenged flag of laughter.

Uneori, liniștea…

Uneori, liniștea vine la tine
asemeni unui suflet plecat mai demult
și acum întors printre ierburi acasă.
Numai pe cel așteptat l-a mâncat pământul – îți spui,
singur sub cer și iscodind înaltul.
Dar cum pereții casei au început să cânte
și cana de lut rămasă goală mai ieri
este plină astăzi de vin,
să fie semn că cineva pe aici a trecut?

Și iată omul înălțând poate nu în deșert
steagul fără potrivnici al surâsului.

The man of silence

Man of silence sometimes coming down on the cloud.
Disobedient to him however, you travel the heart's paths,
endlessly. Man of never-stopping,
of the spirit that holds you in it's heights and with it's strength.
What else could disturb
your tools that started writing on their own,
or what could sway the forest without any gust of wind?
The water is coming out of the fountain on its own;
the rocks are talking to you.

Man of never-stopping,
of the spirit that holds you with its strength.
Had you known you'd do it in the dessert
you'd still manage to make him seen.

Omul tăcerii

Om al tăcerii uneori coborând norul.
Nesupus însă lui, bați ale sufletului căi,
fără sfârșire. Om al fără-opririi,
al duhului ce te ține-n înaltul și puterile lui.
Ce altceva să-ți răscolească
uneltele singure puse pe scris,
ori pădurea să o clatine fără pală de vânt?
Iese apa singură din fântână,
pietrele îți vorbesc.

Om al fără-opririi,
al duhului ce te ține în puterile lui.
Să fi știut că o faci în deșert,
și tot l-ai fi ivit.

Signs

Out of my loneliness
another tree rises
and another bird flies.
It's still a rise
and I shall show you the pyramids:
fingers on my lonely hand.
In the world with faces turned away,
- faces of the dice of fate –
someone will be there to see – I told myself,
letting the dice fall…

Semne

Din singurătatea mea
se mai ridică un copac
și o pasăre se mai înalță.
Tot înălțare se întamplă
și-am să v-arăt piramidele:
degete la mâna mea pustie.
În lumea cu fețele-ntoarse,
- fețe de zar în destin –
se va găsi cineva ca să vadă – îmi spuneam,
zarul lăsându-l să cadă…

Vision

The spirit of the shadows in the air of the beam.
The terror in the sky – I told myself,
overwhelmed by the vision of my own absence
like someone looking at himself from outside
and not believing himself.
Only you open my wandering
when the herd balanced on its nails puts me out.
But, heart, where can it point you, this wonder,
my hand petrified in the night?

Viziune

Duhul tenebrelor în văzduhul razei.
Înfricoșarea pe cer – îmi spuneam,
cotropit de vedenia propriei lipse
ca unul ce dinafară privindu-se
nu și-ar mai da crezare.
Doar tu îmi deschizi rătăcirea
când turma sprijinită în unghii mă stinge.
Dar încotro să îți arate suflete, minunea,
mâna mea împietrită în noapte?

Nest (I)

Our name on all the rocks,
on all the lives.
Chronicles in a single word,
lives in a single house.

But we will love each other despite this rock
that calls out to us from the four winds,
and against the nightfall we will love each other
You've turned into a story to me
a fortune you are to me, brilliant.
My path ends in your heart,
the treasury of staying…

Cuib (I)

Numele nostru pe toate pietrele
viețile toate.
Cronici într-un singur cuvânt,
vieți într-o singură casă.

Ci ne vom iubi împotriva acestei pietre
care ne strigă din cele patru vânturi,
și împotriva lăsării de noapte ne vom iubi.
Mi te-ai făcut poveste
avere îmi ești, luminătoare.
În inima ta mi se oprește drumul,
visteria rămânerii…

Nest (II)

I still have the nest in my heart
with the injured bird,
the wall of childhood
with the effigy of your face
sieged by green
like a kingdom deserted…

An exiled king
is patching up the sky with dreams and wings,
an old man
is asking for an address…

Cuib (II)

Mai am în suflet cuibul
cu pasărea rănită,
zidul copilăriei
cu efigia chipului tău
asediată de verde
ca un regat în părăsire…

Un rege exilat
cârpește cerul cu visuri și aripi,
un bătrân
întreabă de o adresă…

What can I do?

Woman of mine,
I have no one to come back to after being shipwrecked,
I have no one to sing to after dying…
What can I do? You suddenly wake up alone
between the walls of your stone house
and you count its walls,
and you count the stones with your years,
and you tell yourself that the shipwreck didn't even happen
since at the end of the road no one is waiting for you,
since the sea has taken back its phantasms from you
and death is leaving his marks now
on your pages and on your hands, where, Oh God,
you don't show yourself anymore…

Ce pot să fac?

Femeie a mea,
din naufragii nu am la cine să mă întorc,
din moarte n-am cui să cant…
Ce pot să fac? Te trezești deodată singur
între pereții casei tale de piatră
și îi numeri pereții,
și îi numeri piatra cu anii tăi,
și îți spui că naufragiul nici nu a fost
de vreme ce la capătul drumului nu te așteaptă nimeni,
de vreme ce marea și-a retras din tine fantasmele
și moartea își lasă acum însemnele
pe foile și mâinile tale, în care, doamne,
nu te mai arăți…

Let her be the story…

Let her be the story,
let me – without a story be…

In the forest with the quick beasts
let a young bowman appear
holding arrows in the shadow of the woods,
and let Her be the shadow…

the beast at which you scream the first time you see,
the second time you aim at it – you sing;
so that what other arrow in the quiver
can the young bowman have if not a song
in the quiver full of song?

And how can you see her in the shadow of the woods
if she herself is the shadow?

Ea să fie povestea…

Ea să fie povestea,
eu – fără poveste să fiu…

La pădurea cu fiarele repezi
tânăr săgetător să se întâmple
cu săgeți în umbra pădurii ținând,
și Ea umbra să fie…,

fiara trecută prin urlet la prima vedere,
la a doua ochire – prin cântec,
așa încât ce altă săgeată în tolbă
arcașul cel tânăr să aibă dacă nu un cântec
în tolba plină de cântec?

Iar în umbra pădurii cum să o vezi
dacă însăși umbra ea este?

The wooden house

She lives in a wooden house.
Sometimes she walks among us like a forest-woman,
sometimes she fills us with song…

In her light we all take out night watch
with the poor tools of speech, of deed.
And she lets herself be lured
like a beast that cannot be lured,
like a beast that cannot be stopped.

Or perhaps the my vision is stronger than her power of being,
when she has infact enclosed herself within a wooden house,
within the wooden house that I am…

Casa de lemn

Ea locuiește într-o casă de lemn.
Uneori vine printe noi ca o femeie-pădure,
uneori ne umple de cântec…

În lumina ei ne facem cu toții rondul de noapte
cu săracele unelte ale vorbei, ale faptei.
Și ea se lasă ademenită
ca o fiară ce nu poate fi ademenită,
ca o fiară ce nu poate fi oprită.

Sau poate viziunea mea întrece puterea ei de a fi,
când ea s-a închis de fapt într-o casă de lemn,
în casa de lemn care sunt…

Through the eternal light

As she passes through eternal light
she sows storm
and birds in the sky.

And who will be the master of the wind
if a century of losses
defeats you in the moment you win her over,
if the heart you close her in is boundless,
too easily proving she cannot be contained
nor won over – her gazes as they
lurk in the air like swords…

So, let there be someone
that can turn her touch into victory;
let the victor be me!

Prin lumina eternă

Prin lumina eternă cum trece
ea însămânțează furtună
și păsări în cer.

Și cine va fi stăpânul pe vânt
dacă un secol de pierderi
te bate în clipa în care o câștigi,
dacă fără hotar este inima în care o închizi,
prea lesne dovedindu-se că nu poate să fie închisă
și nici câștigată – privirile ei cum
pândesc în aer ca săbii…

Să fie așadar cineva
care din atingerea ei glorie să își facă,
eu să fiu gloriosul!

With you I begin to exist

With the craft of stone she plots
and with the cloud,
so that you don't see anything beyond,
so that you don't value the unseen things of the world…

So, clothed in sadness
like the land in the night.

And yet with you I begin to exist.

My eyes open for you
and also my hands.

You,
or what other crown should be on around my head?

Cu tine încep să exist

Cu breasla pietrei unelteşte ea
şi cu norul,
să nu mai vezi dincolo nimic,
pe nevăzutele lumii să nu mai pui preţul…

Înveşmântat în tristeţe aşadar
ca în noapte tărâmul.

Şi totuşi cu tine încep să exist.

Ochii mei se deschid pentru tine
şi mâinile mi se deschid.

Tu,
sau ce altă coroană sa-mi ţină tâmpla?

From momento to era

From the blade of grass – to the star,
from the ravine – to the sky
I love you,
from moment to era,
only you…

Maybe those are the points I can reach,
maybe you – the distance between them you are…

De la clipă la eră

De la firul de iarbă – la steaua,
de la prăpastie – la cer
pe tine te iubesc,
de la clipă la eră,
numai pe tine…

Poate ele sunt punctele în care eu pot ajunge,
poate tu – distanța dintre ele să fii…

From the book of the sly waters…

I was being urged to return to shore where the water,
your body, is repeating it, the rock where
it is speech to your silence.
Where the sand's wave
uncoils your passing.

I was being urged to come back
but today the water of my eyes is too empty.
An islan – I say – an island I am,
beaten and eroded by the waves.

I was being urged to remain where the water
had had her more than me, where the ray
had pierced her more than me.

To remain the view where
at her view

Din cartea viclenelor ape…

Eram îndemnat să revin la mal unde apa
trupul tău îl repetă, piatra unde
tăcerilor tale le este vorbire.
Unde-a nisipului undă
trecerea ta o răsfiră.

Eram îndemnat să revin
însă astăzi prea goală apa ochilor mei se arată.
O insula – spun – o insulă sunt,
bătută și roasă de valuri.

Eram îndemnat să rămân unde apa
mai mult decât mine-o avuse, raza unde
mai mult decât mine-o pătrunse.

Să rămân priveliștea unde
la priveliștea ei

70

she was left shaken within herself!
Where with his hands
the Lord himself seemed to have made her.

And now she is built by the Lord – I told myself,
I'd make her a line in a book.

Thus I thought in an older day,
thus reading you in the book of the sly waters
and of the ray that had pierced you.

Thus I thought, dropping in the light
of the water that, downhill, through the black waters,
her shape had lost.
Thus I thought when the water
had had her more than me. Thus indeed.
But, as I'm living in a mortal body,
Lord, what will I do? – I thought,
in the moments longer than years what will I do,
on the shores with the wondering waters, where Lord,
where in the black temptation has she gone?

cutremurată în sine rămas-a!
Unde cu mâinile sale
însuși Domnul părea c-o-ntocmise.

Și cum este de Domnul zidită – mi-am spus,
aș pune-o de vers într-o carte.

Astfel gândeam într-o ziuă mai veche,
astfel citindu-te-n cartea viclenelor ape
și-a razei ce atunci te pătrunse.

Astfel gândeam scăzând în lumina
apei care la vale, prin apele negre,
forma ei o pierduse.
Astfel gândeam pe când apa
o avusese mai mult decât mine. Tocmai astfel.
Însă eu, locuind într-un trup muritor,
Doamne, ce am să fac? – mă gândeam,
în clipele decât anul mai lungi ce voi face,
pe malul cu ape-ntrebând, unde Doamne,
unde-n ispita negrului fluviu s-a dus?

71

Thus I think in my old day,
thus reading you in the book of the sly waters
and of the ray that pierced you then.

Astfel gândesc în vechea mea ziuă,
astfel citindu-te-n cartea viclenelor ape
și-a razei ce atunci te pătrunse.

Divulged

An old dog
is moving my guardian eye in the night.
The jellyfish is carrying my face through the world.
The jewel in the wolf's teeth
is my loneliness.
The beasts are leaving my heart
and the weeds are also leaving me
to shake the ground in green.
Divulged all the way to my very being
I cannot find a place to hide anymore.
Displeased with the resemblance
I yell to the god within me to leave.

Divulgat

Un câine vechi
mută în noapte ochiul meu păzitor.
Meduza îmi poartă chipul prin lume.
Podoaba de dinți a lupului
este singurătatea mea.
Pleacă fiarele din sufletul meu
și ierburile mă părăsesc
să cutremure în verde pământul.
Divulgat până la ființă
nu mai găsesc niciun loc să mă ascund.
Neîmpăcat cu asemănarea
strig zeului din mine să plece.

In the shadow that merges us

I look at the empty eye sockets
of some old guy

He could be the king that I am,
I could be this skull.

I look at the empy eye sockets
of some old guy.

But in the shadow that merges us
who is looking at whom?

În umbra ce ne amestecă

Privesc orbitele goale
ale unuia din vechime

El poate fi regele care sunt,
eu pot să fiu acest craniu.

Privesc orbitele goale
ale unuia din vechime.

Însă în umbra ce ne amestecă
cine privește pe cine?

Love supported by the seas

I came to name.
I sit in the center of the day
and I wonder where it is.
I sit in the middle of the world
and I am looking for it.
My hand would like to talk,
my life would like to wonder about life.
Oh, love supported by the seas,
what are you doing in the breaking of the waves?
If only the flight wouldn't remain behind the griffon,
life, - if only it didn't come after my life!

Iubire sprijinită de mări

Am venit să dau nume.
Stau în mijlocul zilei
și de ziuă mă întreb.
Stau în mijlocul lumii
și lumea o caut.
Mâna mea ar vrea să vorbească,
viața mea ar vrea să întrebe de viață.
O, iubire sprijinită pe mări,
în risipirea valului ce cauți?
De n-ar rămâne zborul în urma pajurei,
viața, - după viața mea să nu vină!

Traveller

In the light of the mountain
you can easily lose your face and your weapons.
Someone is powerlessly talking
and thinking of victory.
Whoever wins outside of the view,
only that one has a complete journey.
This is how I am as well, in the light of the mountain,
that is rendering unbeatable my upwards going life;
the peak I was given.

Călător

În lumina muntelui
lesne poți să îți pierzi chipul și armele.
Cineva face cu neputință orice vorbire
și orice gând de izbândă.
Cine izbutește în afara priveliștii,
doar acela are călătoria întreagă.
Astfel și eu în lumina muntelui
care face de neînvins viața mea suitoare,
piscul ce mi s-a dat.

Pilgrim

The brave one, the pilgrim,
the one with the verb in his bow,
behold him petrified today.
Sanctifying his string.
Fruit of a tree.
Stopped vertical.
The pendulum of a time
without time.

Peregrin

Cel cutezător, peregrinul,
cel cu verbul în arc,
împietrit astăzi iată-l.
Sfoara sfințind.
Fruct al unui copac.
Verticală oprită.
Pendulul al unui timp
fără timp.

Geometer

Beyond the view there is someone,
or do you have no room, because of all this air, in the order you gave?
Open for other law tablets,
not even a star can get its night from here.
You heart can be the π
that feeds the circle. Weapons cannot touch it.
And if, still, someone from the crowd
might try to break geometry,
of course it will remain unbroken to you
so long as beyond the view someone
is lowering their face over you.

Geometrul

Dincolo de priveliște e cineva,
ori de atâta văzduh n-ai loc în ordinea dată?
Deschis pentru alte table de legi,
nici o stea nu își trage noaptea de aici.
Sufletul tău poate să fie π
care hrănește cercul. Armele nu-l pot atinge.
Iar dacă totuși unul din mulțime
geometria s-ar încumeta să o calce,
fără stricare ea desigur îți rămâne
atâta vreme cât dincolo de priveliște cineva
peste tine își coboară chipul.

Hug

Lifted from the ashes,
what thought shakes the world?

Covered in its milk, the baby sleeps.

- Where did it come from, this breath of the god that took shape?

- A sprouted house – you could say.
And the sprouting is invading the nothingness

Of the beast that scours the darkness,
of the frightening one,
the woman knows nothing;
she breastfeeds her baby and sings.
Or is the hug fed by the depth of the sky?

Îmbrățișare

Ridicat din cenușă,
ce gând cutremură lumea?

Învelit în laptele său doarme pruncul.

- De unde ivită – răsuflarea zeului prinse trup?

- O casă încolțită – ai spune.
Și încolțirea cotropește neantul.

De fiara ce scurmă în bezne,
de spăimântătoarea,
femeia nu știe nimic,
ea își alăptează pruncul și cântă.
Ori de adâncul cerului e adăpată îmbrățișarea?

In one night

You open your heart one night
and the star rushes in.
Or is it her that rushes in?

She rips me from my tombstone
she serves as my horizon.
My neck is sliced with kisses.

If only someone had brought me this love,
if only it was real to me!

Dintr-o noapte

Îți deschizi într-o noapte sufletul
și steaua dă năvală înăuntru.
Ori ea năvălește?

Ea mă smulge din lespezi
ea îmi slujește de zare.
Am gâtul tăiat de săruturi.

Să fi avut această iubire cine să mi-o aducă,
aievea să-mi fi fost!

Interview with Virgil Diaconu

- interview by Eduard Simion -

Do you write with a set of principles in mind? If so, have these changed over the course of your carrier?

When I write, I don't necessarily think about certain aesthetic or moral principles that I am about to apply. I think that if I specifically thought about them, both my mood and the ideas I have would be destroyed. But that doesn't mean that these principles do not exist. Any writing that is truly of a literary nature follows, under the surface, a set of principles, and that writing is called *literary* precisely because it applies these principles, which belong to literature; more specifically to the literary genre that one practises (poetry, prose, drama,

Interviu cu Virgil Diaconu

- interviu de Eduard Simion -

Considerați că scrieți după anumite principii? Dacă da, s-au schimbat acestea de-alungul carierei dumneavoastră?

Când scriu nu mă gândesc neapărat la niște principii estetice sau morale pe care urmează să le aplic. Cred că dacă m-aș gândi în mod special la ele, atât starea cât și ideile pe care le am s-ar spulbera. Dar asta nu înseamnă că aceste principii nu există. Orice scriere cu adevărat literară urmează, subcutanat, o serie de principii, iar scrierea în cauză se numește *literară* tocmai pentru că aplică aceste principii, care sunt ale literaturii, mai precis ale genului literar pe care îl practici (poezie, proză, dramă, comedie). Cum anume „aplici" aceste principii și în ce

comedy). How one "applies" these principles and to what extent one is aware of them is hard to say. But you don't know much about how you breathe or think. And yet you breathe and think.

Aesthetic and stylistic principles are, thus, implied by the genuine act of creation, and they depend both on the poetry before you and your experience as a poet. Of course, your creative being can ignore the principles of poetry. The bad poetry of so many poets is in fact the poetry that ignored these principles.

Have the principles of my poems changed over the years? I think that, in time, poetic principles have been better and better applied. In the anthology of poetry *Secol* (Century) or in *Mahalaua Îngerilor* (The Slum of the Angles), that I edited a few years ago, some of the poems from my younger days were abandoned, and others were modified in order to amplify the lyrical and poetic tension. It would very much bother me if a literary historian would discover the old variants and would edit them in a series of „(complete) works"... I can see, for example, that in the volume *Opera poetică* (The Poetic Work) (I,

măsură ești conștient de ele este greu de spus. Dar nici despre cum respiri sau cum anume gândești nu cunoști mare lucru. Și totuși respiri și gândești.

Principiile estetice sau stilistice sunt așadar implicite actului creator autentic, iar ele depind atât de poezia de până la tine, cât și de experiența ta ca poet. Firește, ființa ta creatoare poate să ignore principiile poeziei. Poezia proastă a atâtor poeți este tocmai poezia care a ignorat aceste principii.

S-au schimbat principiile poeziei mele de-a lungul anilor? Cred că, în timp, principiile poetice au fost aplicate mai bine. În antologia de poezie *Secol* sau în *Mahalaua îngerilor*, pe care le-am editat acum câțiva ani, o parte din poeziile din prima tinerețe au fost abandonate, iar o altă parte a fost modificată în sensul amplificării tensiunii lirice și poetice. Chiar m-ar deranja dacă un istoric literar ar descoperi vechile variante și le-ar edita în seria „opere (complete)"… Văd spre exemplu că în volumul *Opera poetică* (I, Editura Paralela 45, 2016) Liviu Ioan Stoiciu și-a republicat toate poemele apărute în intervalul 1978-1989; toate

Paralela 45 publishing house, 2016) Liviu Ioan Stoiciu has republished all of his poems between the years 1978 and 1989; all of the poems and in the exact same form. I cannot believe that Stoiciu has not evolved between 1978 and today; meaning between the ages of 28 and 66.

poemele și în exact aceeași formă. Nu pot să cred că Stoiciu nu a evoluat din 1978 și până azi, deci de la 28 la 66 de ani.

Do all the poets today write the same kind of poetry? Does poetry have the same meaning for them? Is there a dominant way to be for poetry today?

Scriu toți poeții de astăzi același fel de poezie? Are poezia pentru ei același înțeles? Există vreun fel dominant de a fi al poeziei de astăzi?

Poetry doesn't have the same meaning to all the poets, and they roughly practise either authentic poetry or the generational poetry of their period. If we look at the history of modern poetry, we can see that most poets are *generational*, therefore poets that follow the concept of poetry concocted by their generation: thus we are talking about, for example, romantic, symbolist, Parnassian, neoclassical, hermetic, expressionist, dada, futuristic, surrealist, etc. poetry. The type of poetry that dominates the Romanian poetic landscape quantitatively is postmodern poetry, whose concept/canon

Poezia nu are același înțeles pentru toți poeții, iar aceștia practică, în mare, fie poezia autentică, fie poezia generaționistă a epocii lor. Dacă privim istoria poeziei moderne, observăm că cei mai mulți sunt poeți *generaționiști*, așadar poeți care se subordonează conceptului de poezie născocit de generația lor: așa discutăm de exemplu despre poezia romantică, simbolistă, parnasiană, neoclasică, ermetică, expresionistă, dada, futuristă, suprarealistă etc. Poezia care domină astăzi cantitativ peisajul poetic românesc este poezia postmodernistă, al cărei concept/canon tinde să se identifice cu canonul poeziei

tends to be the same as the canon of American poetry. More specifically, for about 30 years or so, postmodern American poetry has become the official model for the eighties poetry from the "Literary Circle of Monday" (the largest literary circle in Bucharest in the eighties) – for this, see also the study called "Postmodernismul românesc" (Romanian Postmodernism), a 580 page volume written by Mircea Cărtărescu about the synchronization of eighties poetry with the postomodern American poetry, but also to postmodern poetry in general.

But eighties-postmodern poetry and postmodern poetry in general prove themselves a consequence of some broader poetic readings and of some varied poetic *influences*, and not just those coming from poetry that has been written since the sixties in North America. In any case, the strings that tie the poet to reality and to the poetic imagination related to this reality are fewer and fewer because the postmodern poet builds his poetry from other poets's works, due to his experience not being so much in the socio-historical field in which he lives but in the textual one: the postmodern poet is more a librarian poet that builds his books from other books. He writes artificial and unoriginal poetry. And when he comes back to "reality", he

postmoderniste americane. Mai precis, de vreo 30 de ani încoace poezia postmodernistă americană a devenit modelul declarat al poeziei optzeciste din *Cenaclul de luni* – vezi în acest sens și studiul Postmodernismul românesc, un volum de 580 de pagini, dedicat de Mircea Cărtărescu sincronizării poeziei optzeciste cu poezia postmodernistă americană, dar și poeziei postmoderniste în general.

Dar poezia optzecist-postmodernistă și poezia postmodernistă în general se arată a fi consecința unor lecturi poetice mai largi, a unor *influențe* poetice diverse, nu doar a acelora venite dinspre poezia care se scrie din anii 60 încoace în America de Nord. Oricum, firele care îl leagă pe poet de realitate și de imaginația poetică raportată la această realitate sunt tot mai puține, pentru că poetul postmodernist își face poezia din poeziile altor poeți, experiența sa nefiind atât în mediul social-istoric în care trăiește, cât în mediul textual: poetul postmodernist este mai mult un poet de bibliotecă, ce își face cărțile din cărți. El scrie o poezie artificială și lipsită de originalitate. Iar atunci când se întoarce „la realitate", el

explores the biographical in an atomised way, ending up in biographism, exploring the infrareal, the ridiculous, in a verse that is more often than not fragmentary, prosaic, free of affective, existential or poetic tension. As it is characterised by these features, postmodern poetry has no future. Postmodern poetry is merely in fashion, it is *in vigue*, and it has the strictly momentary fame.

explorează în mod atomizat biograficul, ajungând la biografism, explorează infrarealul, derizoriul, într-un discurs cel mai adesea fragmentar, prozaic, eliberat de tensiunea afectivă, existențială și poetică. Fiind caracterizată de aceste trăsături, poezia postmodernistă nu are nici un viitor. Poezia postmodernistă este doar poezia la modă, este poezia în vogă, iar ea are gloria strictă a clipei.

Are there any fragments or works that you've written but do not want to publish?

Există fragmente sau opera pe care le-ați scris însă nu doriți să le publicați?

Generally, everything I write I do so *in order* to publish. Still, some disturbing essays against some contemporary writers have thus far been stopped by myself, and others have been refused by certain literary journals because they protect those writers.

În general, tot ce am scris este *spre* publicare. Totuși, unele eseuri deranjante la adresa unor scriitori contemporani au fost deocamdată oprite de mine, iar altele au fost refuzate de anumite reviste literare, pentru că acele reviste îi protejează pe acei scriitori.

Would you say that you are different in writing than in everyday life? Is the poet different from the man?

Credeți că sunteți o persoană diferită în scris față de viața de zi cu zi? Cum diferă poetul de persoană?

I might be different…However, I am not different because I want it, but because of the way things are. After all, real life, therefore social life, implies a set of conventions, and your life as a poet implies other conventions; or better yet the life of the poet *also* implies *other* conventions…But it has already been said that the *poetic self* is something else (or something *more*) than the *social self*. As for poetry (and literature in general), it assumes some of the elements of real life, of its aspects, of its experiences and attitudes. True poetry in no way ignores life and existence, but neither is using words to talk about real life poetry; just as "The Battle of Posada" is not a painting. Poetry is a certain *view* of life; it is the view of the poetic self I was talking about earlier.

S-ar putea să fiu diferit… Însă sunt diferit nu pentru că îmi propun acest lucru, ci prin firea lucrurilor. În fond, viața reală, deci socială, presupune un set de convenții, iar viața ta ca poet alte convenții; sau mai bine spus viața poetului presupune *și* alte convenții… Dar s-a spus deja că *eul poetic* este altceva (sau *și* altceva) decât *eul social*. Cât despre poezie (și literatură în general), aceasta preia o parte din elementele vieții reale, din aspectele, experiențele și atitudinile ei. Poezia autentică nu ignoră nicidecum viața, existența, însă nici simpla preluare prin cuvânt a vieții reale nu este poezie, după cum lupta de la Posada nu este un tablou. Poezia este o anumită *viziune* asupra vieții, este viziunea eului poetic despre care tocmai vorbeam mai sus.

What is your opinon on writers who debuted recently? Do you feel there is any similarity or any difference between Romanian poets debuting now, and those that have debuted before? Are there differences in mentality, themes, style, etc.?

Ce părere aveți despre poeții care au debutat recent? Considerați că există vreo asemănare sau vreo deosebire între poeții români care debutează acum, și cei care au debutat mai înainte? Există diferențe de mentalitate, de tematică, de stil etc.?

Sometimes, young poets nowadays toy too much, other

Uneori, poeții tineri de azi se joacă mult prea mult,

times they are excessively confessive, and other times vulgar… But of course, even among them you can find poetic brilliance, suggestion, or opening. Generally I encourage young poets. The national poetry contest *Leoaică tânără, iubirea...* (Love, Young Lioness...), that I have been holding for sixteen years through the Cultural Centre of Pitești, for example, is focusing on only the young. The winners of this contest get diplomas and cash prizes and are published in the journal *Cafeneaua literară* (Literary Café), that I run.

The poets debuting now and those that have debuted before are part of different generations. Therefore, the question refers to the differences and similarities that may exist between older poetic generations and newer ones. Of course there are differences between poetic generations. It has been said, for example, that every poetic generation *renews* poetry; that it brings a *different* poetry… At leat Lovinescu, in part 2 of the volume "Istoria literaturii române contemporane" (The History of Contemporary Romanian Literature) called "Mutația valorilor estetice" (The Mutation of Aesthetic Values) (1929), makes us understand that modern European poetry is made up of "a number of modern poems", in fact a number of

alteori sunt excesiv de confesivi, alteori vulgari... Dar firește că la ei găsești și sclipiri, sugestii, deschideri poetice. În general, eu încurajez poeții tineri. Concursul național de poezie de dragoste *Leoaică tânără, iubirea*…, pe care îl organizez de șaisprezece ani prin Centrul Cultural Pitești, îi privește de exemplu numai pe tineri. Câștigătorii acestui concurs primesc diplome și premii în bani și sunt publicați în revista *Cafeneaua literară*, pe care o conduc.

Poeții care debutează acum și poeții care au debutat mai înainte fac parte din generații poetice diferite. Întrebarea se referă așadar la diferențele sau asemănările care pot exista între generațiile poetice mai vechi și generațiile poetice mai noi. Firește că între generațiile poetice există puternice diferențe. S-a spus de pildă că fiecare generație poetică *înnoiește* poezia, că ea vine cu *altă* poezie… Cel puțin Lovinescu, în partea a doua a celui de-al II-lea volum *Istoria literaturii române contemporane*, numită *Mutația valorilor estetice* (1929), ne face să înțelegem că poezia modernă europeană este alcătuită din *mai multe poezii moderne*, de fapt mai multe *curente poetice/literare*, dintre care esteticianul le amintește pe cele mai pregnante ale vremii sale –

"literary/poetic movements", out of which the aesthetician reminds us of the more pithy ones of his time: "expressionism, dadaism, cubism, or constructivism" (pg. 283). But of course here we have to mention all the Western poetic movements which are over a hundred, as recorded more thoroughly by the literary critics that came after Lovinescu.

Every poetic generation has an "aesthetic formula" or a "formula for its art", says the critic. "The aesthetic formulas", meaning the types of generational-"movement" poetry, *change* each other rather quickly (approximately every ten years) and last as long as the biological generations of poets practise them. Over the course of modernism, after the "aesthetic formula of a (poetic) generation" (ib., pg. 288) you have the "aesthetic formula" of a different poetic generation, and so on: this is *the mutation of aesthetic values*, that is the main idea of the work (theory) "The Mutation of Aesthetic Values", signed by Lovinescu. More specifically, it is about how a new type of generational poetry is *concocted*, about how it is *permanently produced*, with every new poetic generation/movement; it is about the *change* or the *permanent mutation* of the types of generational-"movement" poetry, about the mutation of the

„expresionismul, dadaismul, cubismul sau constructivismul" (p. 283). Dar fireşte că aici trebuie amintite toate curentele poetice occidentale, peste o sută la număr, câte a înregistrat, mai minuțios, critica literară ce i-a urmat lui Lovinescu.

Fiecare generație poetică are o „formulă estetică" sau „formulă de artă", spune criticul. „Formulele artistice", deci tipurile de poezie generaționist-„curentistă" *se schimbă* unele pe altele destul de repede (aproximativ la zece ani) și durează tot atât cât generațiile biologice ale poeților care le practică. De-a lungul modernității, după „formula estetică a unei generații" poetice (ib., p. 288) urmează „formula estetică" a unei alte generații poetice, și așa mai departe: iată *mutația valorilor estetice*, care se constituie ca idee centrală a lucrării (teoriei) *Mutația valorilor estetice*, semnate de Lovinescu. Mai precis, aici este vorba despre *născocirea*, despre *producerea permanentă*, cu fiecare generație/curent poetic, a unui alt tip de poezie generaționistă; este vorba despre *schimbarea* sau *mutația permanentă* a tipurilor de poezie „curentist"-generaționistă, despre mutația curentelor poetice moderne, despre succesiunea lor de-a lungul

modern poetic movements, and about their sequence during modernism.

Regarding our poetry, it is under the strong influence of the Western generational-"movement" poetry. Romanian literature is a literature that, beginning with the 18th century, imitates Western literature, says Lovinescu, and he calls this phenomenon *synchronisation*. Romanian literature is thus (mostly) a *literature synchronised* with the Western "movement" poetry; French and German especially.

In the moment in which, in the West, you have *romantic* poetry, *symbolist-hermetic* poetry, *surrealist, dada, futuristic* poetry, the poetry of the *absurd*, *expressionist, cubist, realist, constructivist* poetry, etc., the same type of poetry will be born, through synchronisation, in the Romanian literary space. All kinds of poetry that make up Romanian poetry are, according to Lovinescu's theory of synchrony, poetic forms that are *synchronised* with the Western ones; with the poetry of Western movements. The Romanian poet, Lovinescu makes us understand, is keeping his eyes on Western poetry: as soon as a

modernității.

În ceea ce privește poezia noastră, aceasta se află sub influența puternică a poeziei generaționist-„curentiste" occidentale. Literatura română este o literatură care, începând cu secolul al XVIII-lea, imită literatura occidentală, spune Lovinescu, şi numeşte acest fenomen *sincronizare*. Literatura română este astfel (în cea mai mare parte a ei) o *literatură sincronizată* cu literatura „curentistă" occidentală, franceză şi germană, îndeosebi.

Din momentul în care în Occident se naște poezia *romantică*, poezia *simbolist-ermetică*, *suprarealistă*, *dada*, *futuristă*, poezia *absurdului*, poezia *expresionistă*, *cubistă*, *realistă*, *constructivistă* etc., o poezie de același tip se va naște, prin sincronizare, și în spațiul literar românesc. Toate tipurile de poezie care constituie poezia română, sunt, conform teoriei sincroniei a lui Lovinescu, forme poetice *sincronizate* cu formele poetice occidentale, cu poezia curentelor literare occidentale. Poetul român, ne face să înțelegem Lovinescu, stă cu ochii pe poezia occidentală: numai ce se naște o nouă direcție poetică, un

new poetic direction, a new movement, or a new school of poetry is born in the West, he immediately synchronises with it. Romanian poets have no inspiration and no initiative: they mimic Western poetry.

Lovinescu sees the salvation of Romanian poetry in its synchronisation with the Western literary poetic movements, which he considers "aesthetic formulas" or "artistic formulas", meaning literarily strong formulas. But the problem is that these poetic movements aren't aesthetic by the collection of works they create, because any poetic generation is made up of a *literarily weak poetic mass, precarious* even; and out of *very few poets of value*, who by being this way they *overcome*, through their work, the generational poetry they belong to, you get thus: *transgenerational* or *nongenerational* poets. This way, poetry that synchronises itself with these aesthetically precarious poetic movements can only be, in turn, an aesthetically precarious one. Thus synchronisation with the poetry of literary movements creates a failed poetry and for this reason, it (synchronisation) makes no sense.

But there is, of course, the possibility that the poet

nou curent, o nouă școală poetică în Occident, că acesta se și sincronizează cu ea. Poeții români nu au nicio inspirație și nicio inițiativă: ei imită poezia occidentală…

Lovinescu vede salvarea poeziei române în sincronizarea ei cu curentele literare poetice occidentale, pe care le consideră, „formule estetice" sau „formule artistice", deci formule performante literar. Dar problema este că aceste curente poetice nu sunt, prin ansamblul operelor care le compun, estetice, orice generație poetică fiind alcătuită dintr-o *masă poetică neperformantă literar*, *precară*, și din *foarte puțini poeți de valoare*, care fiind astfel *depășesc* prin creația lor poezia generaționistă din care provin: iată poeții *transgeneraționiști* sau *nongeneraționiști*. Așa încât, poezia care se sincronizează cu aceste curente poetice precare estetic nu poate fi, la rândul ei, decât o poezie precară estetic. Deci sincronizarea cu poezia curentelor poetice ratează poezia și de aceea ea, sincronizarea, nu are niciun sens.

Dar există, desigur, și posibilitatea ca poetul să se

synchronises himself with the poetry of a poet of value, and the question being asked now is if poetry synchronised with that of a poet of value is by itself one of value… A poet can, of course, synchronise with the poetry of a poet of value, he can therefore imitate it, but this imitation cannot be a strong one because poetry created in this way loses its orginilaity. Literary clones aren't real poetry. The synchronisation that Lovinescu talks about is actually a syn*clonisation*. If synchronisation were truly an efficient technique of getting strong poetry then all poets that used it would be poets of value; they would be great poets. However, the quality of Romanian poetry that has been synchronied with the foreign poetic generations, tells us a completely different story. How many exceptional synchronised poets does Romanian poetry have? How many of the thousands of synchronised poets since romanticism and up to the contemporary modernist moetry are truly poets of value, true poets, great poets? Are there even ten, twenty, or thirty such poets?

If synchronising with a poet of value would indeed be an efficient technique of getting strong poetry, then all the Romanian poetic generations and all the foreign ones from

sincronizeze cu poezia unui poet de valoare, iar întrebarea care se cere pusă acum este aceea dacă poezia obținută prin sincronizarea cu poezia unui poet de valoare chiar este o poezie de valoare… Un poet se poate sincroniza, desigur, cu poezia unui poet de valoare, o poate deci imita, însă această imitație nu poate fi una performantă, pentru că poezia creată astfel își pierde originalitatea. Clonele literare nu sunt poezie autentică. Sincronizarea despre care discută Lovinescu este de fapt o sin*clonizare*. Dacă sincronizarea ar fi cu adevărat o tehnică eficientă de obținere a poeziei performante, atunci toți poeții care s-au sincronizat ar fi poeți de valoare, ar fi mari poeți. Or, calitatea poeziei româneşti sincronizate cu generațiile poetice străine ne spune cu totul altceva. Câți poeți sincronizați de excepție are poezia modernă românească? Câți dintre miile de poeți sincronizați, de la romantism și până la contemporana poezie postmodernistă, sunt cu adevărat poeți de valoare, poeți autentici, mari poeți? Există zece, două zeci sau treizeci de astfel de poeți?

Dacă sincronizarea cu un poet de valoare ar fi cu adevărat o tehnică eficientă de obținere a poeziei performante, atunci toate generațiile poetice românești și toate generațiile

elsewhere would create exceptional poetry, and mediocre poetry wouldn't even exist.

These are a few of the reasons why I don't believe in either the poetic generations whose poetic mass is always aesthetically precarious, or the theory of synchronisation with the generational poetic mass or with poets of value.

Regarding Lovinescu's theory of the mutation of aesthetic values we should keep in mind that the aesthetic values, or true poetry, aren't the object of these mutations, but the pseudoaesthetic values, or the aesthetically precarious generational-"movement" poetry. Only the modest, aesthetically precarious generational-"movement" poetry is mutant and changing while true modern poetry, or poetry of value, is somewhat static in the sense that it has a certain conceptual stability: thus the spirit of true modern poetry keeps itself within modernism. There is a certain kind of tradition of modernism; of good modernism, of course. In any case true poetry doesn't change from one day to the next. "Poetry is the contrary of the permanent state of revolution", Ion Barbu reminds us.

By raising the question of the differences and similarities

poetice străine de aiurea ar produce o poezie de excepție, iar poezia mediocră nici nu ar mai exista.

Acestea sunt câteva dintre motivele pentru care nu cred nici în generațiile poetice, a căror masă poetică este întotdeauna precară estetic, nici în teoria sincronizării cu masa poetică generaționistă sau cu poeții de valoare.

Cu privire la teoria mutației valorilor estetice a lui Lovinescu ar fi de reținut că aceasta nu are drept obiect al mutațiilor valorile estetice, deci poezia autentică, ci valorile pseudoestetice, așadar poezia generaționist-„curentistă" precară estetic. Mutantă, schimbătoare, este doar poezia generaționist-„curentistă" modestă, precară estetic, în timp ce poezia modernă autentică sau de valoare este oarecum statică, în sensul că ea are o anumită stabilitate conceptuală: spiritul poeziei moderne autentice se menține așadar de-a lungul modernității. Există un fel de tradiție a modernității; a bunei modernități, firește. Oricum, poezia autentică nu se schimbă de azi pe mâine, deci nu durează de azi pe mâine. „Poezia este contrariul stării de permanentă revoluție", ne amintește Ion Barbu.

Punând problema diferențelor și asemănărilor dintre

between poetic generations we've managed to understand that, in fact, there are *two* concepts of modern poetry: there is both a *true modern* or *aesthetic poetry*, transgenerational (nongenerational), that is made by exceptional modern poets and it *doesn't identify itself through its concept with any of the generational-"movement" poems*, and a *generational-"movement"* poetry, weak in values, mutant, and that embraces many types of generational-"movement" poetry that vary between and contradict each other. True modern (aesthetic) poetry is unitary and relatively stable in its concept over the course of modernism, while the generational-"movement" poetry, or modernist poetry, is a minor, pseudoasesthetic, permanently changing poetry with multiple concepts, thus mutant and valid only for a short time: that of the existence of the poetic generation that created it. It is a poetry that has been ranked in a hurry and forgotten; it is the poetry of a single generation. "Modern poetry" is thus double. But, of course, literally speaking, by saying "modern poetry" we should understand and aim at only true modern poetry, thus aesthetic, strong poetry; poetry of value; we should understand only exceptional poetry, meaning *the poetry*. The other kind of poetry that

generațiile poetice, am ajuns să înțelgem că, de fapt, există *două* concepte de poezie modernă: există atât o *poezie modernă autentică* sau *estetică*, transgeneraționistă (nongeneraționistă), care este produsă de poeții moderni de excepție, poezie care *nu se identifică prin conceptul ei cu niciuna dintre poeziile generaționist-„curentiste"*, cât şi o poezie *generaționist-„curentistă"* debilă valoric, mutantă, care subîntinde mai multe tipuri de poezie generaționist-„curentistă" diferite și contradictorii. Poezia modernă autentică (estetică) este unitară şi relativ stabilă în conceptul ei de-a lungul modernității, în timp ce poezia generaționist-„curentistă" sau modernistă este o poezie minoră, pseudoestetică, în permanentă schimbare, multiplă conceptual, deci mutantă și valabilă pe o perioadă scurtă de timp: aceea a existenței generației poetice care a produs-o. Este o poezie grabnic clasată și uitată, este o poezie de-o generație. „Poezia modernă" este astfel dublă. Dar fireşte că, la modul propriu, prin termenul de „poezie modernă" noi ar fi să înțelegem şi să țintim doar poezia modernă autentică, deci poezia de valoare, estetică, performantă; ar trebui să înțelegem doar poezia de excepție, adică *poezia*. Cealaltă poezie, în care este cuprinsă și poezia postmodernistă, este pseudo-poezia.

encompasses also postmodern poetry is pseudopoetry.

What do you think about modern poetry compared to older poetry, like the one being taught in schools? Can rhyme, rhythm, or well defined stanzas play a role today or are they "old fashioned"?

Pupils take in the classical verse better than the free verse. And, after all, we've all been raised since the beginning with the classical verse, the one we've inherited from the Greeks. But I think even the mature audience prefers poetry written in the classical verse. Beyond this discouraging preference of the ordinary reader, I think the future of poetry is still the free verse. I don't, for example, think that one can write a sonnet today with the same efficiency one could in the 15th and 16th centuries, when it was hugely prevalent. But if today we've gone over this "sonnetmania" of old, I don't believe we should raise a monument to the free verse either, because not every free verse is a poem. In fact, it would be correct to say that both in classical verse and in free verse one can write well and one can write badly. Thus the discussion should be

Ce părere aveți despre poezia modernă în comparație cu poezia mai veche, care se învață la școală? Mai pot juca astăzi un rol rima, ritmul sau strofele bine definite sau sunt acestea „demodate"?

Elevii prizează mai bine versul clasic decât versul liber. Și, în fond, toți am crescut la început cu versul de factură clasică, pe care îl moștenim de la greci. Dar și publicul matur cred că preferă mai degrabă poezia în vers clasic. Dincolo de această preferință descurajatoare a cititorului obișnuit, cred că viitorul poeziei este totuși versul liber. Nu cred de pildă că astăzi se mai poate scrie sonnet cu aceeași eficiență ca în secolele 15 și 16, când s-a sonetizat enorm. Dar dacă astăzi am depășit sonetomania veacurilor trecute, nu cred că trebuie să ne facem monument nici din versul liber, pentru că nu orice vers liber este poezie. De fapt, corect ar fi să spunem că atât în versul clasic, cât și în versul liber, putem scrie bine sau putem scrie prost. Așa încât discuția trebuie orientată spre calitatea poeziei, observând că astăzi se scriu munți de versuri (clasice și mai ales

oriented towards the quality of poetry, seeing as today mountains of verses are being written (classical and especially free verses) and very little poetry.

libere) și foarte puțină poezie.

Do you have any advice for new writers? Would you like to hare some of the difficulties that you've encountered over the course of your carier and that young poets, could run into? Do you have a way to get over some of these obstacles?

Aveți sfaturi pentru noii scriitori? Doriți să împărtășiți unele din dificultățile pe care le-ați întâlnit de-alungul carierei dumneavoastră și peste care pot da tinerii poeți? Aveți vreo modalitate de a trece peste astfel de obstacole?

Advice or experience that one tries to communicate, more often than not, doesn't have the expected impact in the receiver. Almost every young poet thinks they are the centre of the Earth, so they have the tendency to reject everything. And still I will make a comparison between the way things used to be published in the "age of the multilaterally developed socialism" and the way things are published now in a democracy.

Sfaturile sau experiențele pe care încerci să le comunici nu au de cele mai multe ori rezonanța scontată în destinatar. Aproape fiecare poet tânăr se crede buricul pământului, deci el are tendința să respingă totul. Și totuși voi face o comparație între modul în care se publica în „epoca socialismului multilateral dezvoltat" și modul în care se publică astăzi în democratură.

So, in the red period, in order to edit a book you had to wait for years on end, because, on the one hand the number of publishing houses was very small (in Bucharest, for example,

Astfel, în epoca roșie, ca să editezi o carte trebuia să aștepți ani de-a rândul, pentru că pe de o parte numărul editurilor era foarte mic (în București erau de exemplu numai

there were about five publishing houses working with poetry), and on the other, the debutant had to enter this masquerade of contests organised by publishing houses. At the same time, no book would be published without the approval of censorship, or the Council of Socialist Culture and Education… Was this contest organised by the publishing houses a fair one? Would they reward the best books? At the poetry contests from the 80s, for example, they rewarded all the eighties poets and prose writers in the Bucharest student literary circles… Not because they were the best, but because they were backed by their teachers (Laurențiu Ulici, Nicolae Manolescu, Ion Pop, Crohmălniceanu, et al.)

Today, the writer is fortunately free from contest and censorship. The act of publishing is finally free. So free in fact that absolutely anything is being published. So we've fallen from one extreme to the other. Almost no writer is interested anymore in the quality of the poems they publish, but in the amount of money they can make off the printed book. You can read, for example, the volume *Poezia* (Poetry), by Mircea Cărtărescu, that appeared at Humanitas publishing house, and see for yourselves the quality of the poems in it.

vreo cinci edituri care publicau poezie), iar pe de altă parte pentru că debutantul trebuia să intre în mascarada concursurilor organizate de edituri. În același timp, nicio carte nu era publicată fără aprobarea cenzurii, adică a Consiliului Culturii și Educației Socialiste… Era acest concurs organizat de edituri unul cinstit? Se premiau cărțile cele mai bune? La concursurile de poezie din anii '80 s-au premiat de exemplu toți poeții și prozatorii optzeciști din cenaclurile studențești bucureștene… Nu pentru că ei erau cei mai buni, ci pentru că erau sprijiniți de profesorii lor (Laurențiu Ulici, Nicolae Manolescu, Ion Pop, Crohmălniceanu ș.a.).

Astăzi, scriitorul a scăpat din fericire și de concurs și de cenzură. Actul de a publica este în fine liber. Atât de liber încât se publică absolut orice. Adică am căzut dintr-o extremă în cealaltă. Aproape niciun editor nu mai este interesat astăzi de valoarea poeziei pe care o publică, ci doar de banii care se pot face din cartea tipărită. Citiți de exemplu volumul *Poezia*, autor Mircea Cărtărescu, apărut la Editura Humanitas, și veți constata singuri ce calitate are poezia acestuia.

What "advice" can I give? Here it is: don't rush, young poet, to publish a book. Over a year you will not have such a good opinion of some of the poems you want to print today. Don't just throw a book out into the world!

Ce „sfat" pot să dau? Iată: nu te grăbi, tinere poet, să publici o carte. Peste un an nu vei mai avea o părere atât de bună despre o parte din poemele pe care vrei să le tipărești astăzi. Nu arunca, oricum, o carte în lume!

Do you believe that approaching a theme (or more themes) and/or personal "clichés" is to be desired or would you say that diversity in this respect is more beneficial for a poet's work?

Considerați că este de dorit abordarea unei teme (sau a mai multor teme) și/sau „clișee" personale sau credeți că o diversitate a acestora este mai degrabă benefică creației unui poet?

Bacovia approached only a few themes and that is why people talked about the "monotony" of his poetry. But the bacovian monotony characterises a poetry of huge value. Arghezi used many themes, succeeding in almost all of them. The true poet doesn't decide on, i.e. he doesn't programme his brain with certain themes, because he has his own themes; the themes that correspond to his sensibilities, and that are pithy and obsessive. In any case, the idea that the true poet can programme his brain with certain themes, that he can write based on a given theme, looks like the exercises given as homework to pupils where they have to write about "the

Bacovia a abordat doar câteva teme și de aceea s-a vorbit despre „monotonia" poeziei sale. Dar monotonia bacoviană caracterizează o poezie de mare valoare. Arghezi a desfășurat mai multe teme, reușind aproape în toate. Poetul autentic nu își propune, adică nu își programează anumite teme, pentru că el are propriile teme, și anume temele care corespund sensibilității sale, teme care sunt pregnante și obsesive. Oricum, ideea că poetul autentic își poate programa anumite teme, că el poate să scrie pe o temă dată, seamănă cu exercițiile care se dau elevilor pentru acasă și cărora li se cere să scrie despre „vacanța la bunici", „cravata mea" sau despre „cai". Albaștri. Poetul nu își

holiday at their grandparents's", "my tie", or "horses"; blue horses. The poet doesn't programme his brain, artificially, with certain themes, he *expresses* the themes intrinsic to his being. He has a substantial thematic starting point that he simply expresses.

programează, artificial, anumite teme, ci *exprimă* temele care sunt proprii ființei sale. El are un dat tematic substanțial pe care îl exprimă pur și simplu.

How do you react to the criticism (positive or negative) that you get? How big is the impact of criticism on what you will write and on have already written? Have there ever been changes you've made to past works after they've been criticised?

Cum reacționați la critica (fie ea pozitivă, fie negativă) pe care o primiți? Cât de mare este impactul criticii primate asupra a ceea ce urmează să scrieți sau asupra a ceea ce ați scris deja? Au intervenit modificări la opere trecute după ce acestea au fost criticate?

I have only had two negative reviews on the poems I have written so far, both of which were completely devoid of any real arguments regarding the lines they were referring to. It's not may fault that there are reviewers with a complete lack of any sense of poetry. For that matter, the reviewers are themselves more or less competent. One of them has even told me that for him only poetry in classical verse has any value to him! This means he doesn't have the organ to sense most of modern poetry…

La poezia scrisă până acum nu am avut decât două cronici negative, ambele lipsite de argumente reale cu privire expresă la versurile la care s-au referit. Eu nu am nicio vină că există și recenzenți lipsiți de simțul poeziei. De altfel, recenzenții sunt și ei mai mult sau mai puțin competenți. Unul dintre ei chiar mi-a declarat că, pentru el, valoare nu are decât poezia în vers clasic! Asta înseamnă că el nu are organ pentru cea mai mare parte a poeziei moderne...

Regarding the positive reviews, of course they do not bother me…, since they confirm the quality of the poetry that I write. But I know very well the value of the poems I write and that is why I don't have any frustrations either because of the fact that two reviewers have written something negative, or that some critics, that I respect, haven't written about me. After all, I am my own harshest critic, and this harshness helps me perfect my creation.

În ceea ce privește cronicile pozitive, firește că acestea nu mă deranjează…, de vreme ce confirmă calitatea poeziei pe care o scriu. Dar eu știu foarte bine care este valoarea poeziei mele și de aceea nu am frustrări nici pentru faptul că doi recenzenți au scris negativ, nici pentru că anumiți critici, pe care îi stimez, nu au scris despre mine. În fond, eu sunt cel mai exigent critic al meu, iar această exigență mă ajută să-mi perfectez creația.

How do you see the relationship between the public and the writer? What is your relationship with the people that read your works and how much does that opinion affect the way you write?

Ce relație vedeți între public și scriitor? Care este relația dumneavoastră cu publicul care vă citește operele și în ce măsură, opinia acestuia, vă afectează felul în care scrieți?

Unfortunately I don't know much about my public; and I don't really think I have "a public"… But I can say that most of the people that read me appreciate what I write. Otherwise, of course I cannot please everyone because "the public" is so diverse… Some people have a poetic sensitivity, others do not. On the other hand, I think that I should go out "into the public" more often, meaning read in public and be publicised.

Din nefericire nu știu prea multe despre publicul meu. Și nici nu prea cred că am „un public"… Dar pot spune că majoritatea celor care mă citesc apreciază ceea ce scriu. Altfel, firește că nu pot să mulțumesc pe toată lumea, pentru că „publicul" este atât de divers… Unele persoane au sensibilitate poetică, altele nu. Pe de altă parte, cred că trebuie să ies mai des „în public", adică să citesc în public și să fiu mediatizat. Ceva

Something of this sort the Romanian Writers Union (USR) has been doing for a few years with a few poets – see "Manolescu's list" - , meaning poets chosen by the critic to go out and read in front of the public and be publicised. Recently I have actually been contacted by the president of the Pitești branch of the USR, to participate in a public reading in Neptun organised by the Union between the 7th and the 13th of July. We'll see how the dice roll…

de acest fel face de câțiva ani Uniunea Scriitorilor cu câțiva poeți – vezi „Lista lui Manolescu" –, așadar a poeților aleși de critic să citească în fața publicului și să fie mediatizați. Recent, chiar am fost contactat de președintele Filialei Pitești a USR pentru a participa la Neptun la o lectură publică organizată chiar de USR în perioada 7-13 iulie. Să vedem cum se rostogolesc zarurile…

What do you think about the readers of today? Could you point out one or more differences or similarities between the way people read now and the way they used to? Do people look for poetry?

Ce părere aveți despre cititorii din ziua de azi? Puteți evidenția una sau mai multe diferențe sau asemănări între felul în care se citea înainte și cel de acum? Este poezia căutată?

In Ceaușescu's time, there was nevertheless a queue to buy books. The thing that was gained in the mean time is the freedom to publish, and the diversity and the grafic-typographycal quality of the published book. The supply of books is, thus, a complex one, and today's readers can choose what interests them. There are big private publishing houses, the state-owned publishing houses have gone bankrupt, and the production of books is now very large...

Pe vremea lui Ceaușescu, la cărțile scriitorilor români era totuși coadă. Ceea ce s-a câștigat între timp este libertatea de a publica, diversitatea și calitatea grafic-tipografică a cărții editate. Oferta de carte este așadar complexă, iar cititorul de azi poate alege ceea ce îl interesează. Există mari edituri private, editurile de stat au dat faliment, iar producția de carte este acum foarte mare…

Regarding poetry, although now, more titles are being published, I don't think people look for it more than before. Are the legends of today's poetry, namely Mircea Cărtărescu and Ion Mureșan, being read en masse? Certainly not, although they, as poets visibly overevaluated by a certain part of the literary critics, are better sold than the other poets. On the other hand, if people do read this little poetry, then this is either because of the precarious quality of the poems being offered, or because poetry of value is not publicised. People don't read good poetry because it doesn't even make it into the libraries or book fairs, and modest poetry that ends up on the counter is being read for nothing.

What is your opinion on the literary world from the perspective of someone who is active within it? What are your impressions on the various literary circles, meetings, festivals, etc.?

Meetings between writers, that often imply meeting the public, are always welcome, since anyway the writer spends most of their writing life in solitude, reading and writing.

În ceea ce privește poezia, deși acum se publică mai multe titluri, nu cred că ea este mai căutată decât înainte. Sunt miturile poeziei de azi, și anume Mircea Cărtărescu și Ion Mureșan, niște poeți citiți în masă? Nicidecum, deși ei, ca poeți în mod vizibil supraevaluați de o anumită parte a criticii literare, se vând mai bine decât ceilalți poeți. Pe de altă parte, dacă poezia este citită azi atât de puțin, acest lucru se petrece fie din cauza calității precare a poeziei care este oferită spre lectură, fie din cauza faptului că poezia de valoare nu este mediatizată. Poezia bună nu e citită pentru că ea nici nu ajunge în librării sau la târgurile de carte, iar poezia modestă care ajunge pe tejghea este citită degeaba.

Care este părerea dumneavoastră asupra lumii literare din perspectiva cuiva care face parte în mod activ din aceasta? Ce impresii aveți asupra diferitelor întâlniri, cenacluri, festivaluri literare etc.?

Întâlnirile dintre scriitori, care presupun adesea și întâlniri cu publicul, sunt întotdeauna bine venite, pentru că oricum scriitorul își petrece aproape toată viața lui de scriitor în

Cultural events give the writer the opportunity to meet their colleagues in person and to make contact with the public.

singurătate, citind și scriind. Evenimentele culturale îi oferă scriitorului prilejul de a-și cunoaște, fizic, colegii, și de a intra în contact cu publicul.

Have you ever had to face censorship? How did it impact your writing?

In the "period of the multilaterally developed socialism" absolutely no book would be published without going through the filter of censorship, whose official name was The Council of Socialist Culture and Education. This council kept an eye out so that young and old writers didn't by chance sabotage through words the socialist nation. All of my volumes have themselves gone through this censorship. But as we all knew about it, we would do everything in our power not to give the censors the opportunity to cut our poems or to completely remove them from the volume. The way in which I escaped censorship was a certain metaphorisation of the text or a symbolic expression, though it is obvious I couldn't apply this technique to all of my poems. But it wasn't so much censorship that stopped the

Ați avut de-a face cu cenzura în operele dumneavoastră? Cum v-a afectat aceasta volumele publicate?

În „epoca socialismului multilateral dezvoltat" nu se publica absolut nicio carte care să nu treacă prin filtrul cenzurii, al cărei nume oficial era Consiliul Culturii și Educației Socialiste. Acest consiliu veghea ca nu cumva tinerii și maturii scriitori să saboteze prin cuvânt patria socialistă. Toate volumele mele au trecut, și ele, prin această cenzură. Însă cum toți știam de ea, făceam tot posibilul să nu le oferim cenzorilor ocazia de a ne tăia din poeme sau de a le scoate în întregime din volum. Modalitatea prin care eu am scăpat de cenzură a fost o oarecare metaforizare a textului sau o exprimare simbolică, deși este evident că nu puteam aplica tuturor poemelor această tehnică. Dar nu atât cenzura a împiedicat apariția la vremea cuvenită a cărților mele. Eu am suferit mai mult din partea

appearance at the right time of my books. I have suffered more because of the corrupted editors of the publishing houses. Mircea Ciobanu has blocked, for example, the volume "Discurs despre liniște" (A Verse About Silence) from Cartea Românească publishing house, where he was my editor, for eleven years. Eventually the volume appeared in 1984, with the help of prose writer George Bălăiță, the publishing director.

redactorilor corupți ai editurilor. Mircea Ciobanu mi-a blocat de exemplu 11 ani volumul *Discurs despre liniște* de la Cartea Românească, unde el îmi era redactor de carte. În cele din urmă volumul a apărut în 1984, prin intervenția prozatorului George Bălăiță, directorul editurii.

Could you share some of the fears you have as a poet? Do you have any complaints or do you wish to change anything?

Puteți să împărtășiți temerile pe care le aveți în calitate de poet? Aveți nemulțumiri sau doriți să schimbați ceva?

My fears relate to the fact that the poetry I write is not and will not be recognised to its full merit; its full merit and nothing more! This recognition of poetry can also kill it. I am, however, a part of a literary show where they intensly promote (thus make known to the public) the weak books of some poets that are overevaluated by the literary critics. It would seem here in Romania, the promotion of poets is still dictated by the dominant generational group and by administrative-literary power that certain writers have. In one of his lines, Liviu Ioan

Temerile mele sunt legate de faptul că poezia pe care o scriu nu este și nu va fi cunoscută atât cât merită. Atât cât merită și nimic mai mult! Această necunoaștere a poeziei poate să-ți omoare poezia. Asist, în schimb, la un spectacol literar în care promovate intens, deci propuse cunoașterii publicului, sunt cărțile slabe ale unor poeți supraevaluați de către critica literară. Se pare că la noi promovarea poeților este încă determinată de gruparea generaționistă dominantă, de puterea literar-administrativă pe care o au anumiți scriitori. Într-un

Stoiciu was talking about a *dominant calm*, and Alex. Ștefănescu about *the union of success*, that control almost everything: free publishing, launches, literary awards. The poets Mircea Cărtărescu and Ion Mureșan, visibly overevaluated, formalised poets, are but two of the favourites of this union of success.

What is your opinion on the translation of poetry? Do you feel that it is a good way to share culture? Do you think the poem remains "intact" after translation? How much do you agree (or disagree) with the various changes occurring when a poem is translated? Do you think translation of poetry should focus more on form or meaning?

Probably the translator cannot follow, most of the time, the poem he is translating step by step, out of objective reasons, meaning language reasons. Roughly, I would say that a translation is either better or worse than the original. Ideally, of course, the translated poem was neither better nor worse than the original. Because even if it is better, even if it is worse than the original, the reader of the translated piece is going through

rând, Liviu Ioan Stoiciu vorbea despre un *clan dominant*, iar Alex. Ștefănescu despre *sindicatul succesului*, care controlează aproape totul: editări gratuite, lansări, premii literare. Poeții Mircea Cărtărescu și Ion Mureșan, supraevaluați mod vizibil, poeți oficializați, sunt doar doi dintre preferații acestui sindicat al succesului.

Care este opinia dumneavoastră în legătură cu traducerea de poezie? Considerați că este o formă bună de împărtășire a culturii? Credeți că rămâne „intactă" poezia după traducere? În ce măsură sunteți de acord (sau nu) cu diferitele schimbări care apar atunci când un poem este tradus? Considerați că o traducere de poezie ar trebui să se axeze mai mult pe formă sau pe înțeles?

Probabil că traducătorul nu poate urma de cele mai multe ori, din motive obiective, deci de limbaj, pas cu pas poezia pe care o traduce. În mare, aș spune că o traducere este fie mai bună, fie mai puțin bună decât originalul. Ideal ar fi desigur ca poezia tradusă să nu fie nici mai bună, dar nici mai proastă decât originalul. Pentru că și dacă este mai bună, și dacă este mai proastă decât originalul, cititorul piesei traduse

a *different* poem than the original; than the spirit of the original poem. This is why I wonder: out of the thousands of foreign poems I have read, how many of them were deformed, for better or for worse, by their translators? Thus, how much have the translators betrayed me? And there is another thing: when I write a critical essay about one of the translated poets or another, starting of course from their poems which were translated by more or less competent translators, how much am I lying, against my own desire to do so, to those that read me?

In any case, I think that in order to avoid the deformities that arise in translation, so in order to avoid deforming the spirit of the translated poems, I think the best solution would be for the translator to "negociate" with the author. As much as it is possible… I say that because I imagine that the translator might not catch on to the poetic meanings of poetry, and when he does, he only translates those meanings, neglecting the form, thus the phrase that communicates that meaning.

But, in order to be better understood, I shall give an example: in "The Song of Songs", from the "Bible" translated and accepted by the Romanian Orthodox Church in 1975, you

parcurge o *altă* poezie decât cea originală, decât spiritul poeziei originale. În acest sens, mă și întreb: dintre miile de poeme străine traduse pe care le-am citit, câte dintre ele au fost deformate, fie în bine, fie în rău, de către traducătorii lor? Cât m-au înșelat, așadar, traducătorii? Și mai este un aspect. Atunci când scriu un eseu critic despre unul sau altul dintre poeții traduși, pornind desigur de la poemele traduse de traducători mai mult sau mai puțin competenți, cât îi mint, la rândul meu, însă fără voia mea, pe cei care mă citesc?

În fine, cred că pentru evitarea deformărilor de traducere, așadar pentru evitarea deformărilor spiritului poeziilor traduse, cred că cea mai bună soluție ar fi aceea ca traducătorul „să negocieze" cu autorul. Cât mai este posibil… Spun asta pentru că îmi închipui că traducătorul nu prinde întotdeauna sensurile poetice ale poeziei, iar atunci când le prinde el traduce numai sensurile, neglijând forma, deci expresia care comunică acel sens.

Dar, ca să fiu mai bine înțeles, voi da un exemplu. În *Cântarea Cântărilor* din *Biblia* tradusă și acceptată de BOR (1975) se află următorul verset: „Nu vă uitați că sunt negricioasă, că

can find the following verse[1]: "Can you not see that I am blackened, because I have been *burnt* by the sun." (C. 1, verse 5). In the original text they say: "…because I have been *watched* by the sun." This second translation also appears in the protestant translation of the "Bible", in a footnote.

Is it in fact correct to translate "…the sun *burnt* me."? The one who preferred "…the sun *burnt* me" is a translator of prose; a translator that understood the text given to him for translation as *prose*, and as such, opted for the prosaic value of his translation, simply destroying its poetic value! He translated the *meaning* of the metaphor "the sun watched me", but by doing so he destroyed the metaphor. The conclusion is that it would be adequate to translate the metaphor as a metaphor, and not its meaning; not what the metaphor, or the symbol, or the metonymy, or the synecdoche, etc. wants to say. And in the same way "a sail approaches", or the everyday phrases "away with the fairies[2]", "the pitcher goes so often to the well that it is broken at last2", "odd in the head2" and so many others, are

doar soarele *m-a ars*." (C. 1, verset 5, s.n.). În textul original se spune: „… că doar soarele *m-a privit*." (s.n.). Aceasta a doua traducere apare și în varianta protestantă a *Bibliei*, într-o notă din subsolul paginii.

Este corect, de fapt adecvat, să traduc „…soarele *m-a ars*?" Cel care a preferat „…soarele *m-a ars*" este un traducător prozaic, un traducător care a înțeles textul oferit spre traducere *ca proză* și, ca atare, a optat pentru valoarea prozaică a traducerii sale, distrugând pur și simplu valoarea sa poetică! El a tradus *semnificația* metaforei „soarele m-a privit", însă procedând așa a distrus metafora. Concluzia este că adecvat ar fi să traduc metafora ca metaforă, iar nu semnificația ei, nu ceea ce vrea să spună metafora sau simbolul, metonimia sau sinecdoca etc. Și tot așa „se apropie o pânză" sau banalele expresii „e dus cu pluta", „urciorul nu merge de multe ori la apă", „ești într-o ureche" și câte altele, se cer traduse ca atare, dacă aceste expresii sunt cunoscute în limba în care traduc. Pentru că

[1] Translator's note: Fragment is from the Romanian version, translated here, and not from the original version in English.
[2] TN: Idioms were adapted into English; they have the same meaning and the closest form possible to Romanian.

required to be translated as they are, if these idioms are known in the language in which you translate. Because the reader has to get the way to or the formula for the meaning; he has to get the mistery in order to unravel it himself, as, of course, the original discreetly asks of him.

Another problem would be that of the type of verse. Should you or should you not respect the type of verse – classical (fixed form verse) or modern/free verse – in which a poem is written? I think the form of the poem must be preserved, because otherwise all we're doing is falsifying the original, whose form may have even not been popular in the period when the respective poem was written. Can you imagine seeing the poems of Baudelaire, Verlaine, or Yesenin translated in free verse? Then we should respect to the letter the type of fixed form verse: sonnet, rhyming fixed form poetry, rhymeless fixed form poetry, Sapphic verse, etc. How could you translate Sappho other than in the type of verse she concocted and that has her name?

Of course, there are so many other problems posed by translation, but I don't want to seem like I'm teaching a lesson here. I just want to show what exactly a poet expects from the

cititorul trebuie să primească calea sau formula semnificației, trebuie să primească misterul, pentru a-l desface el însuși, așa cum de altfel îi pretinde, discret, și originalul.

O altă problemă ar fi aceea a tipului de vers. Trebuie sau nu respectat tipul de vers – clasic (versul în formă fixă) sau modern/liber – în care este scris un poem? Cred că forma poeziei trebuie respectată, pentru că altfel nu facem altceva decât să falsificăm forma originală, formă care poate că nici nu circula în epoca în care poemul în cauză a fost scris. Vă imaginați poezia lui Baudelaire, Verlaine, Esenin tradusă în vers liber? Apoi, ar fi să respectăm întocmai tipul de vers în formă fixă: sonet, poezie în formă fixă cu rimă, poezie în formă fixă fără rimă, vers saphic etc. Cum să o traduci pe Sapho altfel decât în forma de vers născocită de ea și care îi poartă numele?

Firește, mai sunt atâtea alte probleme pe care le pune traducerea, însă nu vreau să par ca dau lecții. Vreau doar să punctez ce anume așteaptă un poet din partea traducătorului.

translator. The translator obviously has a great responsibility because he can translate a poem in the true spirit of the original in the same way he can deform it, betray it. Personally, I really wonder: are my poems, that have been translated until now in French, Turkish, Aromanian, Spanish, and English, still my poems or are they something else? Is there anything left of their spirit? Have I been translated clumsily, incoherently, with a different word order, or prosaic? Are the Frenchman, the Turk, the Aromanian, the Spaniard, or the Englishman reading my poems, or something that doesn't resemble my poetry anymore? As writers we are, irreparably at the hands of our translators. But the great Romanian translations of Trakl, Baudelaire, Rimbaud, or Yesenin give me hope. Thus, I can only trust the translators…

Traducătorul are, în mod evident, o mare răspundere, pentru că el poate traduce un poem într-adevăr în spiritul acelui poem, după cum poate să-l deformeze, deci să-l trădeze. În ceea ce mă privește, chiar mă întreb: oare poeziile mele traduse până acum în limbile franceză, turcă, aromână, spaniolă și engleză, mai sunt oare poeziile mele, sau altceva? A mai rămas ceva din spiritul lor? Am fost tradus bolovănos, incoerent, în altă topică a frazei, prozaic? Francezul, turcul, aromânul, spaniolul, englezul citesc poeziile semnate de mine, sau ceva care nu mai seamănă cu poezia pe care o scriu? Ca scriitori, suntem în mod iremediabil la mâna traducătorilor noștri. Dar excelentele traduceri în românește ale poeziilor lui Trakl, Baudelaire, Rimbaud sau Esenin mă fac să sper. Nu rămâne așadar decât să am încredere în traducători…

How much contact have you managed to have with the world outside Romania and what do you think about foreign poetry?

Cât contact ați reușit să aveți cu străinătatea și ce impresii v-a lasat poezia străină?

The contact I have with foreign counties is mostly by reading foreign poetry translated into Romanian. In this regard

Un contact cu străinătatea îl am mai cu seamă prin citirea poeziei străine tradusă în limba română. În acest sens, am citit

I have read a few Vedic poems, Pindar, Palladas, Baudelaire, Rimbaud, Aloysius Bertrand, Yvan Goll, Rilke, Yesenin, Whitman, Poe, Eliot, Pound, the postmodern American poets of today… I have, however, also found poetry from Heraclitus, Laozi, Empedocles, and, of course, in the masterful "Epic of Gilgamesh", in "The Song of Songs", in "The Book of Job", and in the "Ecclesiastes", which is a lesson in poetry foe any modern or postmodern poet. In fact the "Ecclesiastes" puts to shame a lot of today's poets, from here and from abroad.

What do I think of foreign poetry? It, the same as Romanian poetry, is a mix between the valuable and the not so valuable, and it has both primordial poets and minor poets. This is why, it would be correct, thus wise, to talk about the poetry of one poet or another, and not of the poetry of poetic generations or the poetry of certain cultures that have their contents or a lack thereof. In any case, I don't think too highly of foreign poetry or Romanian poetry, but I do so about certain poems of certain authors that embody *the poetry*.

Could you share your source of inspiration when you write?

câteva poeme vedice, Pindar, Palladas, Baudelaire, Rimbaud, Aloysius Bertrand, Yvan Goll, Rilke, Esenin, Whitman, Poe, Eliot, Pound, poeți postmoderni americani de astăzi… Am găsit însă poezie și la Heraclit, Lao Tzî, Empedocle și, firește, în *Epopeea lui Ghilgameș*, magistrală, în *Cântarea Cântărilor*, în *Cartea lui Iov*, în *Eclesiastul*, care este o lecție de poezie pentru orice poet modern sau postmodern. De altfel, *Eclesiastul* face de râs cea mai mare parte a poeților de astăzi, de aici și de aiurea.

Ce impresie mi-a lăsat poezia străină? Aceasta, ca și poezia română, este amestecată valoric, ea are atât poeți de prim ordin, cât și poeți minori. De aceea, corect, așadar înțelept, este să discutăm despre poezia unui poet sau altuia, iar nu despre poezia generațiilor poetice sau despre poezia anumitor culturi, care au cu toate plinurile și golurile lor. Oricum, nu fac un mit nici din poezia străină, nici din cea românească, ci doar din anumite poeme ale anumitor autori, care ilustrează *poezia.*

Puteți împărtăși sursa dumneavoastră de inspirație atunci

Do you write from personal experience? Do you feel your work is in some way autobiographical? How much inspiration did you draw from other authors, foreign or Romanian? How much were you inspired from other literary genres? Do you think writing poetry without reading other authors is possible?

Poets, be they Romanian or foreign, do not influence me in any way. The source of my "inspiration" is my own existence. Thus, I write from personal experience, whose typology is, after all, universal. I am not, for example, the only one who has written love poems or poems that impales the power of the political scoundrels…My poetry can have a certain autobiographical dimension, but this autobiographical foundation is filtered and configured by the poetic vision, it is given a cosmic character, it is approached by poetry in the way it is, in its canon, and this is why, the thing that needs to be noticed first and foremost is the poetic dimension of the verse, and not its biographical nature. It is in the biographism and the infrareal that postmodern poetry has fallen. If we only focus on biographism, on the atomised experience of every day, thus at the ridiculous, we lose poetry itself.

când scrieți? Scrieți din experiențte proprii? Considerați că opera dumneavoastră este într-o oarecare măsură autobiografică? În ce măsură ați fost inspirat de alți autori, fie ei străini sau români? În ce măsură ați fost inspirat din alte genuri de operă? Considerați că fără lectura altor scriitori nu se poate scrie poezie?

Poeții, fie ei români sau străini, nu mă influențează în niciun fel. Sursa „inspirației" mele este propria existență. Scriu, așadar, din experiențele proprii, experiențe a căror tipologie este, în fond, universală. Nu sunt, de pildă, singurul care a scris poezie de dragoste sau poezie care trage în țeapă leprocrația... Poezia mea poate să aibă o dimensiune autobiografică, însă acest temei autobiografic este filtrat și configurat de viziunea poetică, este cosmicizat, este tratat în modul de a fi al poeziei, în canonul ei, și de aceea ceea ce trebuie remarcat în primul rând este dimensiunea poetică a discursului, iar nu biografismul. În biografism și în infrareal a căzut o parte a poeziei postmoderniste. Dacă rămânem la biografism, la experiența atomizată de zi cu zi, deci la derizoriu, pierdem poezia.

The fact that I am not influenced by other poets, more specifically by true poets, does in no way mean that I don't appreciate their poetry. After all, reading true poets tells us where we've arrived in terms of value, aesthetic, and poetry, and we can only refer, through our own poetry, to *the poetry*, to examine ourselves, to evaluate ourselves, and, as the case may be, correct ourselves, since we understood something of the great poetry of the world. But under no circumstances are we to write under their direct influence, thus process, combine, or plagiarise their poetry.

Faptul că nu sunt influențat de alți poeți, mai precis de poeții autentici, nu înseamnă nicidecum că nu apreciez poezia acestora. În fond, parcurgerea poeților autentici ne spune unde anume a ajuns, valoric, estetic, poezia, iar noi nu avem decât să ne raportăm, prin propria poezie, la *poezie*, să ne verificăm, să ne autoevaluăm și, eventual, să ne corectăm, dacă tot am înțeles ceva din marea poezie a lumii. Dar în nici un caz nu trebuie să scriem sub directa lor influență, deci să prelucrăm, să combinăm sau să plagiem poezia acestora.

Ce pot aștepta cititorii dumneavoastră pe viitor? Ce volume urmează să scrieți? Care sunt planurile dumneavoastră în materie de literatură?

What can your readers expect from you next? What volumes would you like to write moving forward? What are your plans in terms of literature?

I already have a volume of parables prepared in order to be published. For a few years, however, I have been dealing with the aesthetic of poetry and, to that end, I have published the volume "Destinul poeziei moderne" (The Destiny of Modern Poetry) (Brumar publishing house) in 2008, and in

Am deja gata un volum de parabole pe care ar fi să-l public. De câțiva ani mă ocup însă de estetica poeziei și, în acest sens, am publicat în anul 2008 volumul *Destinul poeziei moderne* (Editura Brumar), iar anul 2015 volumul *Poezia postmodernă. Anchetă* (Editura Feed Back), format din două mari părți: un

2015, the volume "Poezia postmodernă. Anchetă" (Postmodern Poetry. Investigation) (Feed Back publishing house) made up of two big parts: a study on postmodern poetry, the latest vogue in terms of petry…, and an investigation on postmodern poetry, to which 66 Romanian writers answer. I am currently working on the volume "Arta poeziei" (The Art of Poetry), in which I discuss the poetic art of a few poets, among which Rimbaud, Baudelaire, Poe, Isidor Isou…, but also a few literary movements, like Dadaism or postmodernism.

studiu asupra poeziei postmoderne, ultima vogă în materie de poezie…, și o anchetă asupra poeziei postmoderne, la care răspund 66 de scriitori români. Acum lucrez la volumul *Arta poeziei*, în care discut arta poetică a câtorva poeți, dintre care îi pot aminti pe Rimbaud, Baudelaire, Poe, Isidor Isou…, dar și despre câteva curente literare, precum dadaismul sau postmodernismul.

Where can your readers see you? Where can they hear you speak or recite?

I think I can be seen reciting on the website www.centrul-cultural-pitesti.ro. As for the congratulations for the idea of this book and for the quality of the questions asked, I will send them right here to prof. dr. Lidia Vianu and the student, Eduard.

Unde vă pot vedea cititorii dumneavoastră? Unde vă pot auzii aceștia vorbind sau recitând?

Cred că pot fi văzut recitând pe site-ul www.centrul-cultural-pitesti.ro. Cât despre felicitările pentru ideea acestei cărți și pentru calitatea întrebărilor puse, pe acestea le transmit chiar aici doamnei profesor dr. Lidia Vianu și studentului Eduard.